

Αντιφωνητής

Ένα κλαδί γερό είναι το ποίημα
Πού δένω τότε τότε
έκει την κούνια μου
Νά αιωρούμαι πάνω
από το μαύρο.

Α. ΦΩΣΤΙΕΡΗΣ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟ ΠΑΝΘΡΑΚΙΚΟ ΕΝΤΥΠΟ ΓΝΩΜΗΣ

17 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 2007

ΕΤΟΣ 9ο / ΑΡ. Φ. 212 / ΤΙΜΗ 1 €

Νέα σχολικά εγχειρίδια «ιστορίας»

Η επανεξαφάνιση τής Θράκης

Γιά τό δυσώνυμο, νεοταξίτικης ιδεολογίας, εγχειρίδιο Ιστορίας τής 6ης Δημοτικού, πού διδάσκεται από φέτος στά σχολεία τής πατρίδας μας, έχουν

(βοηθούσης βεβαίως και τής γνωστής έξωθεν έπιβουλής). Έτσι, τό Αναλυτικό Πρόγραμμα Σπουδών πού υπογράφηκε στίς 13-3-2003 από τόν τότε Υπουργό Παιδείας Π. Εύθυμίου, προέβλεπε στους διδακτικούς στόχους του βιβλίου νά δοθεί ή δυνατότητα στους 12χρονους Έλληνες «νά έκτιμήσουν τή συμβολή του έλληνισμού των περιοχών τής Θράκης και τής Μικρασίας στην ανάπτυξη του έλληνικού κράτους». Μάλιστα μιλούσε για μιά θεματική ένότητα μέ τόν τίτλο «Η Θράκη, ή Μικρά Ασία και ό Πόντος, κέντρα του Έλληνισμού». Ήταν μιά μικρή νίκη του προσφυγικού και μονίμως παραμελημένου από τό άθηναικό κέντρο Έλληνισμού.

«Η σφαγή τής Σαμοθράκης», Ζάν Μπαπτιστ Βενσόφ

Συνέχεια στή σελίδα 4

ήδη γραφτεί πολλά (βλ. και σελίδα 6). Δέν υπάρχει πλέον Έλληνας, σεβόμενος τόν έαυτό του και τήν αλήθεια, πού νά γνώρισε τό κατόρθωμα τής ψευδο-εκουγγρονιστικής παρέας Ρεπούση και CIA και νά μήν έφριξε. Ωστόσο από τίς αντιδράσεις λείπει (ναί, και πάλι!), ως μή ώφειλε, ή θρακική συνιστώσα.

Πάνε χρόνια τώρα πού ή θρακική αυτοσυνειδησία έχει κάνει τά πρώτα της βήματα και διεκδικεί - άποσπασματικά, έστω - μιάν ελάχιστη μνεία του τόπου και των προγόνων μας στά σχολικά βιβλία ιστορίας (και όχι μόνο). Κάποια βασικά πράγματα έχουν έπιτευχθεί και ή χρόνια άποσιώπηση τής έλληνικής παρουσίας πέραν του έλλαδικού κρατιδίου, στή Θράκη έν προκειμένω, τείνει νά περιοριστεί

Δηλώνουμε τόν άποτροπισμό μας για τήν ανανδρη επίθεση μέ ρουκέτα πού δέχθηκε μιά άθωα, άνυπεράσπιστα Πρεσβεία στην Αθήνα από κάποια άνθρωπόμορφα κτήνη. Πρόκειται για επίθεση ένάντια στην έλευθερία, τήν δημοκρατία, τήν άγορά και... και... και άλλων. Καταδικάζουμε μετά βδελυγμίας τήν ένεργεια αυτή πού προσβάλλει τό κοινό περί ΔΙΚΑΙΟΥ αίσθημα του έλληνικού λαού.

Αμερικανοϊσραηλινό Κογκρέσο

Στή νέα σύνθεση, τήν 110η, του Αμερικανικού Κογκρέσου, πού ανέλαβε από τήν 1-1-07, οί συσχετισμοί υπέρ του Ισραήλ έχουν άκόμη περισσότερο ένισχυθεί (ναί, είναι δυνατόν!). Δέν είναι μόνο τό ρεκόρ των μελών του πού αναδείχθηκαν στίς πρόσφατες εκλογές και πού ανήκουν στο έβραϊκό θρησκεύμα. Είναι και ή πραγματική κατάληψη πού κάνανε σέ όλες τίς έπιτροπές του νομοθετικού αυτού σώματος, οί οποίες σχετίζονται μέ τό ρατσιστικό μόρφωμα στο όποιο αναφέρονται και όπου δηλώνουν, πρωτίστως, νομιμοφροσύνη.

Έξι νέα πρόσωπα προστέθηκαν στα 37 προηγούμενα (!) και ό γνωστός, άπόλυτος έλεγχος δέν χρειάζεται πιά παρά μόνο συντονισμό. Μέ τόν αρχισυνιστή (βλ. και «Counterpunch») Τόμ Λάντος πρόεδρο τής Έπιτροπής Διεθνών Σχέσεων, τόν Γκάρι Άκερμαν (χαρκτηρισμένο στίς ΗΠΑ ως «άντίχριστο») πρόεδρο τής Υποέπιτροπής για τήν Μέση Ανατολή, τήν Νίτα (Μέλνικωφ) Λόουι πρόεδρο τής υποέπιτροπής κατανομής έπιχειρήσεων στο

Άκερμαν: Πέρσι ήταν στους 22 πού καταψήφισαν τήν προστασία των χριστουγεννιάτικων συμβόλων και παραδόσεων!

έξωτερικό, τόν Τζό Λίμπερμαν έπικεφαλής τής Έπιτροπής τής Γερουσίας για τήν Έσωτερική Ασφάλεια και τίς Κυβερνητικές Υποθέσεις, τήν Μπάορμπαρα Λέβι Μπόξερ στήν Υποέπιτροπή Μέσης Ανατολής, και τόν Ράμ Έμμάνουελ (ισραηλινής ύπηκοότητας και έθελοντής σέ στρατιωτική βάση του Ισραήλ κατά τόν 1ο Πόλεμο του Κόλπου) πρόεδρο τής Κοινοβουλευτικής Ομάδας των Δημοκρατικών, όλα δείχνουν υπό έλεγχο (μέ τήν ...κακή έννοια). Όσο για τή νέα πρόεδρο του Σώματος, Νάνσυ Πελόζι, τά μέλη του ισραηλινού λόμπυ είχαν νά πούν τά καλύτερα λόγια για τήν ενεργό στάση της σέ όσα τους ενδιαφέρουν...

Αντώνης Φωστιέρης, «Πολύτιμη Λήθη»

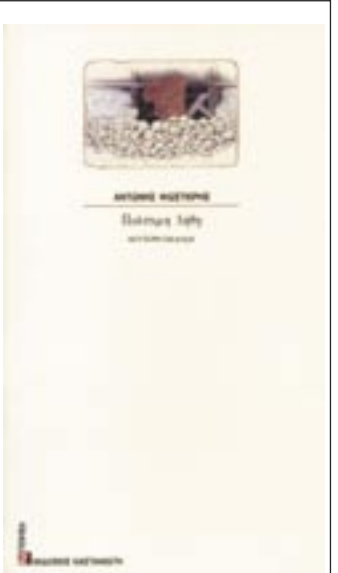
Ο «Αντιφωνητής» και ό Σύνδεσμος Φιλολόγων ν. Ροδόπης παρουσιάζουν τήν Κυριακή, 21/1/2007 (ώρα 19:30, Έμποροβιομηχανικό Έπιμελητήριο Ροδόπης) στο κοινό τής Κομοτηνής τόν βραβευμένο ποιητή (και έκδοτη τής «Λέξης») Αντώνη Φωστιέρη, μέ άφορμή τήν τελευταία του ποιητική συλλογή «Πολύτιμη Λήθη» (έκδόσεις Καστανιώτη).

Τόν ποιητή και τό έργο του παρουσιάζουν ή σχολική Σύμβουλος Φιλολόγων κ. Σοφία

Σταμούλη, ή πρόεδρος του Συνέσμου Φιλολόγων Ροδόπης κ. Δώρα Κάσσα και ό φιλόλογος και συνεργάτης του «Α» Γιάννης Στρούμπας. Ποιήματα από τήν Πολύτιμη Λήθη άπαγγέλλει ό ίδιος ό ποιητής.

Σας προσκαλούμε λοιπόν τό βράδυ τής έρχόμενης Κυριακής νά μας «ζεστάνετε» μέ τήν παρουσία σας, ή όποια θα δείξει ότι υπάρχει άκόμη και στίς μέρες μας ρόλος (και κοινό) για τήν ποίηση.

Κόντρα στον μονόδρομο!

Κι ένω στην Έλλάδα παλεύουμε για τήν «άπελευθέρωση» τής άγοράς (ώστε νά

είμαστε μετά έμεις ισόβιοι δέσμοί της) ξεπουλώντας τήν δημόσια περιουσία, άλλου πάνε... κόντρα στον πολιτικοοικονομικό μονόδρομο:

Ο Ούγκο Τσάβες, πού έπανεκλέχτηκε πρόσφατα μέ πανηγυρικό τρόπο στή Βενεζουέλα και έκλεισε τίς προγραμματικές του δηλώσεις μέ τό σύνθημα «Πατρίδα και Σοσιαλισμός!», άνακοίνωσε

τήν πρόθεσή του νά περιστείλει τήν έξουσία τής εντρικής τράπεζας και νά έθνικοποιήσει δύο μεγάλες εταιρείες κοινής ώφέλειας τής χώρας πού τό 1991, στα πλαίσια των έκεί «ιδιοτικοποιήσεων», είχαν πουληθεί σέ Αμερικάνους: τήν τηλεπικοινωνιακή CANTV και τήν εταιρεία ήλεκτρισμού Electricidad de Caracas. Μετά από μιά τέτοια σοβαρή παραβίαση του ΚΟΚ (Κώδικα Οικονομικής Καθυποταγής), όπου νά ναι θάρχεται και ή κλήση. Τό ΔΝΤ θά ναι πού θά τήν κόψει; Η NSA, ή CIA, άλλος; Θα σας γελάσω...

Οί Πόντιοι στις ΗΠΑ και η πόλη Ύψηλάντης

Φάνης Μαλκίδης

Οί ΗΠΑ αποτελούν ένα σημαντικό σταθμό των Ελλήνων του Πόντου οι οποίοι κατέφυγαν εκεί μετά τη βίαιη εκδίωξή τους από οθωμανικό κράτος. Το μνημείο για τη γενοκτονία των Ελλήνων του Πόντου στη Φιλαδέλφεια, είναι μία ένδεικτική περίπτωση, αλλά όχι η μοναδική.

Οί Πόντιοι των ΗΠΑ ήδη και κατά τη διάρκεια τέλεσης της γενοκτονίας συνέβαλαν στη γνωστοποίηση και τη διεθνοποίηση του εγκλήματος. Από το Akton Ohio ο Μιλτιάδης Τσακιρίδης άπευθύνθηκε στις 6-11-1921 στον Λεωνίδα Ιασωνίδα, στην Κωνσταντινούπολη, για να τους βοηθήσει ήθικα, ώστε να ιδρυσουν ένα σωματείο που να αγωνίζεται «υπέρ των δυστυχούντων Ποντίων»: «Μετά μεγίστου ενδιαφέροντος παρακολουθώμεν οί Πόντιοι από μακράν τα καθ' ἐκάστην ἐκτελώμενα ἐν τῇ πατρίδι εἰς βάρος τῶν ἀγαπητῶν μας. Δέν δυνάμεθα νά ζωγραφίσωμεν τήν ἀλιβεράν ἡμῶν λύπην διὰ τήν συμφοράν τοῦ ἀγαπητοῦ μας Πόντου καί τῶν ὁμοφύλων ἡμῶν ὑπάρξεων οἵτινες ἔπεσαν εἴτε θά πέσουν ὑπό τήν αἰμοχαρή μάχαιραν τοῦ βαρβάρου. Πολύ φρικτόν, φρικτόν...» (1).

Ακόμη θά πρέπει νά ἀναφερθεῖ ὅτι στις 20 Νοεμβρίου 1921, μέ τήν πρωτοβουλία φιλελλήνων βουλευτῶν καί γεροισιαστῶν ἔγινε στή Νέα Υόρκη συλλαλητήριο γιά τίς σφαγές τῶν Ἑλλήνων τοῦ Πόντου. Στό συλλαλητήριο «ἀποτελούμενον ἐκ χιλιάδων Ἀμερικανῶν καί Ἑλλήνων, ὠμίλησαν ἐξ γεροισιασταῖκα καθηγηται Πανεπιστημίου, ἐξιστορήσαντες ἐν πάσῃ λεπτομερείᾳ καί ἐπὶ τῇ βάσει ἐπισήμων ἐκθέσεων, τὰ φρικαστικά γεγονότα τοῦ Πόντου, τὰς σφαγάς, τοὺς διωγμούς, μετατοπισμούς, ἐρημώσεις, ἐκβιασμούς παρθένων καί νέων. Ἐκ μέρους τῶν Ποντίων ὠμίλησεν ὁ δημοσιογράφος κ. Χριστοφορίδης. Ἡ ἰατρός κ. Νόστον, αὐτόπτης μάρτυς τῶν γεγονότων τῆς Κερασούντος, ἀφηγήθη τραγικάς

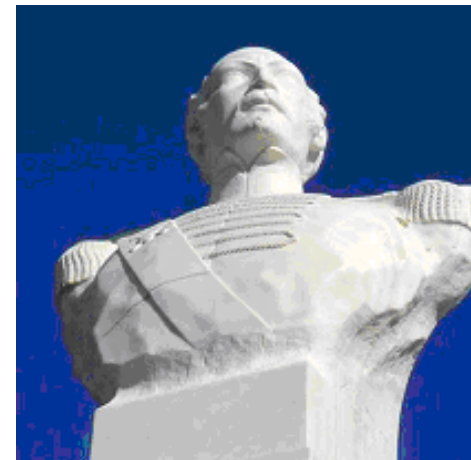
λεπτομερείας, αἱ ὁποῖα προεκάλεσαν ρίγη φρίκης μεταξύ τοῦ πλήθους, ἡ ἰδία δέ ἠναγκάσθη νά διακόψῃ τόν λόγον μὴ δυνηθεῖσα λόγω τῆς συγκινήσεως νά ἐξακολουθήσῃ, εἰ μὴ μόνον ἀπό καιροῦ εἰς καιρόν ἀναφωνοῦσα: «Ἄχ, ἐκεῖνα τὰ

καὶ μένα τὰ παιδάκια!» Τό συνταχθέν μετά τό συλλαλητήριο ψήφισμα ἐστάλη εἰς τόν πρόεδρον κ. Χάρδινγκ, τόν ὑπουργόν τῶν Ἐξωτερικῶν κ. Χιούγκ πρόεδρον τῆς Διασκεψέως ἐπὶ τοῦ ἀποφλισμοῦ, ἐπιτροπή δέ ἐκλεγείσα καί ἔχουσα ἐπὶ κεφαλῆς τόν διαπρεπή Πόντιον κ. Σάββαν Κεχαγιάν, μετέβη εἰς Οὐασινγκτόνα διὰ νά ἐπιδώσῃ αὐτοπροσώπως τὸ ψήφισμα εἰς τόν κ. Χάρδινγκ, προβῆδὲ καί εἰς ἄλλας ἐνεργείας». (2) Τὸ ψήφισμα τὸ ὁποῖο παραδόθηκε στόν πρόεδρο τῶν ΗΠΑ, σέ πολλὰ μέλη τοῦ Κοινοβουλίου ἀλλά καί σέ ἄλλες ἐξέχουσες προσωπικότητες περιέγραφε τήν τραγική κατάσταση στόν Πόντο καί ἐκλιπαροῦσε τήν κυβέρνηση τῶν ΗΠΑ νά ἐπέμβῃ γιά νά σταματήσει ἡ συνεχιζόμενη γενοκτονία. Τὸ θέμα τῶν κεμαλικῶν ἀγριοτήτων σέ βάρος τῶν Ἑλλήνων τοῦ Πόντου συζητήθηκε διεξοδικά καί στή συνεδρίαση τῆς Γερουσίας τῶν Ἦνωμένων Πολιτειῶν, στις 22 Δεκεμβρίου 1921. Ο Γερουσιαστής Hon. William H. King, ἀφοῦ ἀνέπτυξε τὸ θέμα τοῦ ἀφανισμοῦ τῶν Ἑλλήνων τοῦ Πόντου, κατέθεσε στό προεδρεῖο τήν πολυσέλιδη εἰσήγησή του, ἡ ὁποία δημοσιεύθηκε τὸ 1922 καί μέ ντοκουμέντα ἀπέδειξε ὅτι στόχος τόσο τῶν Νεότουρκων ὅσο καί τῶν Κεμαλικῶν ἦταν ἡ τουρκοποίηση τῆς Μικρᾶς Ἀσίας.

Τὴν ἴδια περίοδο δυὸ μεγάλοι Ἀμερικανοὶ διπλωμάτες, οἱ George Horton καί Henry Morgenthau, ἀναδείκνυαν τὸ ζήτημα ποικιλοτρόπως.

Σήμερα, θὰ ἴταν ἀσφαλῶς πολὺ σημαντικὸ νά ἀναφερθεῖ ὅτι οἱ Ἕλληνες τῶν ΗΠΑ ἔχουν πετύχει τήν ἀναγνώριση τῆς γενοκτονίας ἀπὸ Κυβερνήτες, πολιτειακὲς Βουλές καί Γερουσίες καί εἰσήγαγαν τὴ διδασκαλία τῆς γενοκτονίας στὰ σχολεῖα τοῦ Ἰλλινόις. Ὡστόσο ἔχει σημασία νά ἀναφερθεῖ ἡ μεγάλη αὐτὴ παράδοση φιλελληνισμοῦ καί φιλοπόντιων θεσμῶν στίς ΗΠΑ, ἀφοῦ στό μήνυμα τοῦ τότε προέδρου τῶν ΗΠΑ Μονρόε (3-12-1822) ἐκφραζόταν μία "ἰσχυρὴ ἐλπίδα" γιά τήν Ἑλλάδα. Αὐτὴ ἦταν ἡ περίοδος πού δόθηκαν στίς νέες πόλεις τὰ ἑλληνικά ὀνόματα, ὅπως Ἀθήνα καί Μακεδονία στό Ὀχάιο, Ἑλλάδα στή Νέα Υόρκη καί Ύψηλάντη στό Μίτσιγκαν. Ἡ πόλη ἰδρύθηκε τὸ 1823 γιά νά τιμηθεῖ ὁ Ἀρχιστράτηγος τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπανάστασης Δημήτριος Ύψηλάντης καί

γενικότερα ἡ οἰκογένεια Ύψηλάντη.

Ἡ πόλη ἔχει ἀδελφοποιηθεῖ μέ τὸ Ναύπλιο, τὴν πόλη ὅπου πέθανε ὁ Δημήτριος Ύψηλάντης τὸ 1832 καί ἡ δήμαρχος τῆς πόλης Dr. Cheryl Farmer παρήλασε τὴν 25η Μαρτίου τοῦ 2004 στήν Νέα Υόρκη καί ἠγήθηκε τοῦ Ποντιακοῦ ἀγῆματος, κρατώντας τήν Ἑλληνικὴ σημαία πάνω στό ἄρμα τοῦ συλλόγου "Κομνηνοὶ" τῆς Νέας Υόρκης.

Ἔτσι οί Πόντοι εἶναι παρῶν σήμερα στίς

ΗΠΑ μέ τήν πόλη Ύψηλάντης, τιμώντας τοὺς Πόντιους ἀρχηγούς τῆς ἀπελευθέρωσής μας, τιμώντας τὰ ἰδανικά καί τὸν ἀγῶνα γιά ἀπελευθέρωση καί δημοκρατία, καί εἶναι παρῶν ἀκόμη μέ τὸν Προμηθεῖα, τοὺς Ἀργοναῦτες, τὸν Ἰάσωνα, τίς Ἀμαζόνες, ὡς ὀνόματα ἀμερικανῶν πολιτῶν.

Ὁ Πόντος ἦταν πρότυπο ἀρμονικῶν σχέσεων ἀνάμεσα στό φυσικό, καί ἀνθρώπινο τοπίο καί ἀπὸ αὐτὸ ἐμπνεύστηκαν πολλοὶ στίς ΗΠΑ. Αὐτὴ ἡ ἀρμονία διαταράχθηκε ὅμως βίαια ἀπὸ τοὺς Νεότουρκους καί τοὺς κεμαλικούς καί δολοφονήθηκε. Ὁ Πόντος εἶναι σήμερα ἐρείπια ἐκκλησιῶν, μοναστηριῶν, παλατιῶν, κατοικιῶν, ἐκπαιδευτηριῶν, χωριῶν, πόλεων, κάστρων πού ἀπετέλεσαν δημιουργήματα τοῦ παγκόσμιου πολιτισμοῦ. Στόν Πόντο ἐκτός ἀπὸ ἀνθρώπους δολοφονοῦσαν καί μνημεῖα. Μέσα σέ αὐτὰ τὰ ἐρείπια συναντᾶς σήμερα τοὺς τελευταίους φύλακες, τοὺς ἀπόγονους αὐτοῦ τοῦ πολιτισμοῦ οἱ ὁποῖοι ὀμιλοῦν τὴν πλησιέστερη πρὸς τὴν ἀρχαία ἑλληνικὴ ὀμιλούμενη σήμερα γλῶσσα.

Ἡ περίοδος ὅμως αὐτὴ τελειώνει. Τώρα ἡ μνήμη, ἡ ἀλήθεια, δηλαδή ἡ μὴ λήθη, εἶναι στό προσκήνιο καί οἱ Ἕλληνες καί οἱ θεσμοὶ τῶν ΗΠΑ ἀπέδειξαν ὅτι αὐτὴ μπορεῖ νά κερδίσει τὴ βία, τίς διώξεις, τὸ ψέμμα καί τὴν ἀρνηση τέλεσης τοῦ μαζικοῦ εγκλήματος. Ἡ πόλη Ύψηλάντης εἶναι τὸ σύμβολο αὐτῆς τῆς προσπάθειας πού βρίσκεται στήν ἀρχή, ἔχει λίγους ἀλλὰ ἐκλεκτοὺς καρπούς.

Οἱ δολοφόνιοι νόμισαν ὅτι ἔλυσαν τὸ Ποντιακὸ ζήτημα διὰ τῆς σφαγῆς. Ὁ Πόντος ὅμως δέν ἐξαφανίστηκε. Ἡ πόλη Ύψηλάντης εἶναι ἓνα δείγμα ὅτι ὁ Πόντος ὑπάρχει, ὅπως ὑπάρχει ἡ μνήμη καί ἡ συνέχεια, τὰ ἑκατομμύρια τῶν Ἑλλήνων τοῦ Πόντου σέ ὅλον τὸν πλανήτη.

Σημειώσεις

(1) Φωτιάδης Κ. *Ἡ γενοκτονία τῶν Ἑλλήνων τοῦ Πόντου*, τ. 3. Θεσσαλονίκη, σ.189

(2) Ἀνώνυμος, «*Συλλαλητήριο ἐν Ν. Υόρκη διὰ τὰς σφαγὰς τοῦ Πόντου. Ψήφισμα πρὸς τὸν Χάρδινγκ*», ἐφημ. *Νέα Ἡμέρα*, Τεργεστή (3.12.1921).

Ἐπικοινωνοῦμε

Ἀπὸ τὸν ζωγράφο κ. **Ι. Δημητράτο** (Κέρκυρα), λάβαμε τὴν κάτωθι ἐπιστολή:

«Ὁ Σαντάμ λοιπὸν ἠθελε δέν ἠθελε, ἠρωποῖθηκε διὰ τὸν θάνατον του ἀπὸ τὴν ἀμερικανικὴ πολιτικὴ πὸν προσπάθησε κάπως νά ξεπλύνει τὰ κρίματά της ἐπὶ τοῦ τραγικοῦ Ἰράκ. Τὰ σχόλια πού ἀκολούθησαν ἦταν μόνο ἀρνητικά καί ἀπαντες οἱ σχολιαστὲς «ἔχασαν» νά ἀναφέρουν ὅτι ἱστορικά ἦταν ὁ ΠΡΩΤΟΣ ἡγέτης πού ἀμφισβήτησε τὴν πρωτοκαθεδρία τοῦ δολαρίου στίς συναλλαγές του μέ τὸ πετρέλαιο, ζιτώντας καί εὐρώ. Ἔτσι, μέσα σέ μισὸ χρόνο εἶχε ζημιώσει τὴν ἀμερικανικὴ οἰκονομία 1.600.000 δολάρια, ἐνέργεια πού ὠθησε τὴν Ἀμερική καί τὴν παρέα της στήν εἰσβολή. Τὰ περὶ ὅλων μαζικῆς καταστροφῆς ἀποτελοῦν γελοῖα μυθεύματα. Τώρα στή θέση του συνεχιζει ἡ Ρωσία, ἡ Κίνα, ἡ Βενεζουέλα καί τὸ Ἰράν. Τὸ δολάριο βάλλεται πλέον ΟΡΙΣΤΙΚΑ καί δι' αὐτοῦ οἱ ΗΠΑ. Πού θά ὀδηγήσει αὐτό; Θά δοῦμε καί ψυχραιμία νά ἔχουμε. Ὅλα ἔχουν ἀρχὴ καί τέλος σ' αὐτὴ τὴ μίζερη ζωὴ μας.»

Ὁ κ. **Ἀθανάσιος Παπατζίμας** ἀπὸ τὴ Θεσσαλονίκη μᾶς γράφει:

«Ὡρισμένοι δημοσιο-γραφικοὶ "ἀναλυταὶ" εἰρωνεύονται μέ ἀποτροπιασμό, πανικό καὶ φρίκη τὴν προοπτικὴ τοῦ "νά γίνουμε Ἰσραήλ" ἀπὸ ἀμυντικῆς ἀπόψεως.

Ναί, μακάριες ἀθηναϊκῆς γραφίδες, ἐμεῖς οἱ ἑλληνόφρονες ἀκρίτες βορειοελλαδίτες Μακεδόνες πιστεύουμε ὅτι μόνον μέ "ἰσραηλινὴ" ἀποφασιστικὴ ἐκείνη ἐστὶν δυνατὸν νά προασπίσουμε τὴν πατρίδα μας, τὴν μονίμως ἐξορισμένη Ἑλληνίδα Ἀνατολή.

Ἄς μείνουν ὅμως ἡσυχοὶ οἱ ἀποχανωμένοι πολυπολιτισμικοὶ / διαπολιτισμικοὶ θαμῶνες τοῦ Κολωνακίου καί τῆς "παραλιακῆς": δέν θά ἐμποδίσουμε κανέναν νά γίνῃ λικνιζόμενο κορδακίζόμενο χανουμάκι...»

Ὁ κ. **Γιώργος Μανδίκος** (Ἀθήνα), τοῦ ὁποῖου τὸ νεοεκδοθέν βιβλίο θά παρουσιάσουμε στό ἐπόμενο φύλλο μας, μᾶς κοινοποίησε τόσο τὴν προφορικὴ του κριτικὴ γιά τὸ βιβλίο τοῦ Μανώλη Γλέζου, ὅσο καί τὴν δημοσιευμένη κριτικὴ τοῦ **Στ. Ἀβδούλου**, πού συνοψίζεται στὰ κατωτέρω:

«...Τὸ πάθος τοῦ Μανώλη ν' ἀποδείξει τὴν "καθολικότητα" τῆς Ἐθνικῆς Ἀντίστασης, μιά ἀποκλειστικὰ δική του αὐθαίρετη θεώρηση τῆς Ἐθνικῆς Ἀντίστασης, τὸν ξεστράτισε. Καί μέ μεγάλη λύπη διαπίστωσα ὅτι οὔτε τὴν πραγματικὴ ἱστορία τῆς Ἐθνικῆς Ἀντίστασης ἔγραψε, οὔτε μέ τὴν ἀποκατάσταση τῆς ἀληθείας ἀσχολήθηκε. Τὸ ΕΑΜ, ἡ σπονδυλικὴ στήλη, ἡ ψυχὴ τῆς Ἐθνικῆς Ἀντίστασης, ὁ αἰμόδοτος αὐτοῦ τοῦ ἀγῶνα καί ὁ κύριος δημιουργὸς τοῦ Ἀντιστασιακοῦ ἔπους περιθωριοποιήθηκε. Ἀντίθετα, ἀνέβηκε πολὺ ψηλὰ ὁ πῆχυς τῆς ἀντιστασιακῆς προσφοράς ὀργανώσεων πού καί οἱ ἴδιες δέν εἶχαν τολμήσει νά ἰσχυριστοῦν. Οἱ πλαστογράφοι, οἱ συκοφάντες, οἱ διαστρεβλωτές τῆς Ἐθνικῆς ΕΑΜικῆς Ἀντίστασης ἄς κοιμῶνται ἡσυχοὶ, ὑπῆρξε ἀφάνταστα διακριτικὸς ἀπέναντί της. (...) Ἐνωτικὴ προσπάθεια δέν σημαίνει ἀπεμπόληση πασιδῆλων ἱστορικῶν γεγονότων. Ἡ ἱστορικὴ ἔρευνα ἀπορρίπτει συμβιβασμούς καί σκοπιμότητες. Ἀκριβολογεῖ.»

Ἐμεῖς ἀπλῶς θυμίζουμε ὅτι ὁ ἴδιος ὁ Μ. Γλέζος τονίζει ἐξ ἀρχῆς καί τὸν στόχο τῆς συγγραφῆς καί τίς δυσκολίες της, καλώντας μας νά πάμε τὸ ἔργο του παραπέρα.

Ἄλλωστε ἀναμένονται ἄλλοι 2 τόμοι...

Ὁ κ. **Τάσος Γούλας** (Γερμανία), πού δέν μᾶς ξεχνάει οὔτε... μέρα, σημειώνει:

«Ἀγαπητὴ «Ἀντιφωνητῆ», ἡ παρακάτω εἰδηση ἀποτελεῖ ἀπόδειξη ἑλληνοτουρκικῆς προσέγγισης, εἰδικὰ σέ περιπτώσεις ὅπου κάποιες ἀποφάσεις λαμβάνονται βάσει τοῦ γνωστοῦ μας ἑλληνικοῦ παραδείγματος ἐρήμην τῶν ἐνδιαφερομένων, δηλαδή ὡσεὶ παρόντες, μέ ἀπατηλές ταυτοπροσωπίες: "Πολλές ἐκατοντάδες Τούρκοι μαθητές Σχολῆς ὁδῶν ἐκπροσωπήθηκαν ὡσεὶ παρόντες ἀπὸ συναυτοηγούς γιά νά ἀποφύγουν τὸ «στρέξ» τῶν ἐξετάσεων γιά ἄδεια ὁδήγησης. Στόν δήμο Σανλιουρφά τῆς ΝΑ Μικρᾶς Ἀσίας τὸν Δεκέμβριο ἀποκαλύφθηκε πὼς 600 ἀπὸ τοὺς συνολικά 2200 ὑποψήφιους ἦταν ἐφοδιασμένοι μέ πλαστά δικαιολογητικά. Τὸ Υπουργεῖο διέταξε προανακρίσεις..."»

Εὐχαριστοῦμε τὸν κ. **Σαζάντο Καργάκο** (Ἀθήνα) γιά τὰ νεοεκδοθέντα κείμενά του περὶ παιδείας (καί γιά τὴν ἀφιέρωσή τους), τὸν κ. **Θανάση Μουσόπουλο** (Ξάνθη) γιά τὴν ἐργασία του σχετικά μέ τὸν Κώστα Θρακιώτη, τίς ἐκδόσεις «**Θρακικὸς Οἰωνός**» (Ἀλεξανδρούπολη) γιά τὸ βιβλίο «**Συνωμοσία στίς εἰκαστικὲς τέχνες**». Εὐχαριστίες ὀφείλουμε ἐπίσης σέ ὅσους μᾶς προβάλλουν διαρκῶς στὰ ἐντυπά τους («**Χρονικά**» Γρεβενῶν κ.ά.), ὅσους δωρίζουν συνδρομὲς τοῦ «**Α**» (!!!) σέ φίλους καί γνωστούς (**Γεωργιάδης Κυριάκος** ἀπὸ Σέρρες), ὅσους δέν κουράζονται νά μᾶς συστήνουν (**Ρίζος Ἀνδρέας** ἀπὸ τὴ Σύρο), ὅσους μᾶς θυμήθηκαν γιά τίς εὐχές τῶν ἡμερῶν, γραπτές ἢ προφορικῆς. Καλὴ χρονιά σέ ὅλους!

Ἀφήσαμε γιά τὸ ἐπόμενο φύλλο μας τὴν ἀπαντητικὴ ἐπιστολὴ τοῦ Ἀρχιμανδριτοῦ Σωφρόνιου Γκουτζίνη σχετικά μέ τὸ ἄρθρο τοῦ Νεκτάριου Δαπέρογλα τὸ σχετικὸ μέ τὸ Πατριαρχεῖο καί τὸν οἰκουμενισμό. Τὸ θέμα εἶναι πολὺ εὐαίσθητο καί ἀμφιλεγόμενο, γι' αὐτὸ χρειάζεται ἐπαρκῆς χώρος (ἴσως καί χρόνος...). Πάντως ὁ «Ἀντιφωνητῆς» μᾶλλον δέν προσφέρεται γιά μακρόσυρτο διάλογο σέ θέματα πανελλαδικῆς σημασίας.

Ἀντιφωνητῆς

Δεκαπενθήμερο Πανθρακικὸ

Ἔντυπο Γνώμης

Διεύθυνση: Κ. Καραθεοδωρῆ 15,

691 00, Κομοτηνὴ

Τηλέφωνο: 25310 81537

Τηλεμοιότυπο: 25310 81536

Ἡλ. διεύθυνση: karaiskk@otenet.gr

www.antifonitis.gr

Κωδικὸς 1380

Ἔκδοση τοῦ σωματεῖο

ΑΝΤΙΦΩΝΗΤΗΣ

Υπεύθυνος κατὰ τὸν νόμο:

Καραϊσκόσ Κώστας

Συντάσσεται ἀπὸ ἐπιτροπὴ

Ἐκτύπωση: **ΕΚΔΟΤΙΚΗ ΡΟΔΟΠΗΣ Α.Ε.**

Ετήσια συνδρομὴ:

Ἰδιωτῶν 25 €

Ἐξωτερικοῦ, συλλόγων, ὀργανισμῶν,

κλπ: 50 €

Ἀριθμοὶ λογαριασμῶν:

EUROBANK 306-0100211038

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ 779/603135-81

Ανα-γνώσεις

Η Αριστερά και ο Λύκος

Ο καθηγητής Έγκληματολογίας Γιάννης Πανούσης στον «Κόσμο του Έπενδυτή» (11-11-06) για τὰ ἀριστερά ἀδιέξοδα σήμερα:

«Η Αριστερά σίγουρα δέν είναι υπεύθυνη για όσα γίνονται από τις φιλελεύθερες ή σοσιαλδημοκρατικές κυβερνήσεις. Είναι όμως συνυπεύθυνη για όσα δέν γίνονται. Η Αριστερά δέν έχει ως ιστορικό ρόλο μόνο να όρίζει «τί είναι κοινωνική δικαιοσύνη», «τί είναι συμμετοχική δημοκρατία», «τί είναι λαϊκή κυριαρχία». Όφείλει και να διακρίνεται από τό τολμηρό (ακόμα κι από τό παράτολμο και σε κάθε περίπτωση ἀνιδιοτελές και μεγάλθυμο άλμα πάνω από τις δικές της αγκυλώσεις, προκειμένου ν' ἀπελευθερώσει - εδώ και τώρα - τήν πάσχουσα σιωπηρή πλειοψηφία τών αδύναμων (είτε ψηφίζει είτε όχι ἀριστερά κόμματα). Πάνω σ' αυτό τό ζήτημα κρίνεται και λογοδοτεί ή Αριστερά. Πόσους κατάφερε ν' ἀπελευθερώσει, σε πόσους έδωσε νέες προοπτικές ζωής, πόσους διέσωσε ενώ κινδύνευαν. Αυτός ό άπολογισμός πραγματικής δράσης μπορεί να μνήν επιστρέφει άμεσα και άμέσως ως ψήφος έκλογική, καλλιεργει όμως τό άναγκαίο κλίμα εμπιστοσύνης προκειμένου οι πολίτες να ξανασκεφτούν να κοιτάζουν προς τ' άριστερά. (...)

Κι άναρωτιέμαι: Ποιό είναι άραγε σήμερα τό πραγματικό και ύλοποιήσιμο όραμα τής Αριστεράς; - Να μνήν τρώει ό λύκος τὰ παιδιά του (μανιακός καπιταλισμός); - Να μνήν τρώει ό λύκος τούς άλλους λύκους (ένδοιμπεριαλιστικές συγκρούσεις); - Να μνήν τρώει ό λύκος τὰ πρόβατα (έκμετάλλευση του λαού); - Να μνήν τρώνονται τὰ πρόβατα μεταξύ τους (φτωχοί στρεφόμενοι κατά φτωχών); - Να αλλάξουμε βοσκό (ό δικομματισμός να γίνει τρικομματισμός); - Να αλλάξουμε μαντρί (νέοι διεθνείς προστάτες); - Να αλλάξουμε τή φύση του λύκου και τών προβάτων (έπαναστατική προοπτική); Και όλα αυτά πώς, πότε, με ποιά μέσα, με ποιούς συμμάχους; Μέχρι ν' αποφασίσουν τὰ άριστερά κόμματα για όλα αυτά (έπί τής ουσίας και όχι θεωρητικά) και έάν μέχρι τότε έχουν άπομείνει ακόμα πρόβατα προς σφαγή ή αυτοθυσία, διαπιστώνουμε ότι έχει ήδη δημιουργηθεί μία άλλη σκόρπια αλλά έντιμη και συνεπής άριστεροσύνη, ή όποία ζει και άναπνέει έξω από τὰ κόμματα (και δέν έννοω βέβαια τήν έξωκοινοβουλευτική Αριστερά). Αν αυτούς τούς δικούς της δέν μπορεί να πείσει ή Αριστερά να γυρίσουν να συστρατευτούν, πώς φιλοδοξει να κινητοποιήσει τούς πολίτες τών λοιπών προοδευτικών/άριστερων χώρων; Μήπως βαφτίσανε πάλι τις εύχές τους πολιτικό σχέδιο;...»

Γιορτές...

Ο Νίκος Ξυδάκης στην «Καθημερινή» (6-1) για τις μέρες που μόλις περάσανε:

«Πού πήγατε; Δηλαδή, πού να πήγαμε; Νά... βουνό, νησί, κάπου έξω... Όχι, πουθενά δέν πήγαμε! Επαναλάμβανε μονότονα επί τρεις εβδομάδες ότι δέν πάει πουθενά. Κλονίστηκε. Κόντεψε να πιστέψει ότι κάτι δέν κάνει σωστά, κάτι άναρμόστο πολιτιστικά και κοινωνικά. Πρόσθετε βέβαια τή δικαιολογία, κάπως άτονα, ότι, να, τέτοιες μέρες καλύτερα είναι σπιτί, οικογενειακά, με τούς φίλους, αλλά όλο και λιγότερο άκουγόταν πειστικός. Υποψιαζόταν ότι τόν κοιτούσαν συγκαταβατικά, σχεδόν με λύπηση. Τήν τελευταία βδομάδα άπαντούσε άόριστα, άφηγε να έννοηθεί ότι κάτι κανονίζεται για κάπου...»

Εύτυχώς, φίλοι, κουμπάροι και γείτονες, κάτι μπέρμπον, κάτι μοσχάτα σπουμάντε, κάτι μουσικοϋλες, κάπως τόν γλίτωσαν άπ' τήν άναγγελθείσα κατάθλιψη τών έορτών στο σπιτί. Έ, και τὰ καφενεία! Σμηνοουργούσαν τὰ Ελληνόπουλα στα καφενεία, με ψώνια στις τσάντες, με κονιάκ τριάρια, με δροσερή φλυαρία, επισκοπώντας τόν Γκρασιάν και τόν Μακιαβέλι, κυκλοφορώντας καινούργιους Ντίλαν και Ουέλμπεκ σε φίλους παλαιούς και καινούργιους, σε πεζοδρόμια φατεινά, με καιρό σκανδαλιστικά μη χειμωνιάτικο. Ίδου οι γιορτές: τό βουητό στις φωλιές τών καφενείων τυλίγει και σμίγει, έμπεδώνει για λίγο τόν χρόνο τής σχόλης, προσφέρει μία φυσαλίδα βραδύτητας. Τό πιό πολύτιμο δώρο: ή σχόλη, ή βραδύτης. Από καναπέ σε τραπέζι, κι από καφενείο σε μπάρ. Και στην άκρη ενός μώλου, ν' άγναντεύεις νησιά στα σύννεφα, να ρουφάς άρμύρα. Χαμένοι σε παρέες και σπιτία, στον ήμιδιαφανή μικρόκομο τών άστών, παρατηρούμε έαντούς στα πρόσωπα τών φίλων, τών όμόγλωσσων και όμόθυμων. Δέν μάς άρέσουν όλα: ό χρόνος που άσπρίζει και σφραγίζει, τό βάρος του χρόνου, οι παραξενιές που σωρεύονται, ό μικροαστισμός που τρυπώνει σαν γλίτσα στα κενά, οι δρόμοι που τραβάνε άλλοι. Και μάς άρέσουν άλλα: ή έν μέτρω προβλεψιμότητα, ό μοιραζόμενος αυτοσαρκασμός, ή ήρεμη άποδοχή, ό κοινός όγκος αυτονοητών. Η βραδύτης φέρνει μαζί της διαύγεια, όχι πάντα ήδονική-προφταίνεις να δεις τώρα, να καθρεφτιστείς, να ψαύσεις δυσάρεστες ρυτίδες. Οι άνθρωποι, οι βιοί, σαλεύουν διάφανοι στα πάμφωτα σαλόνια, στους πεζοδρόμους τών καφενείων, στις πληθωρικές τραπεζαρίες. Σε slow motion όλα φαίνονται πιό καθαρά.

Τήν πρώτη βραδιά του νέου χρόνου άνοίγει τυχαία ή τηλεόραση. Πίστες, μπουζούκια, ντάνς, άγιοβασίληδες με σκί, άγιοβασίληδες σε SUV, ξεσαλα σε μπάρες και τραπέζια, Αράχωβα, Σαλονίκη και Λάρισα, «περνάτε καλά;», «έτσι τό πάμε ως τό πραι, όλη τή χρονιά», ό καλλιτέχνης Νίκος Βέρτης άναπτύσσει σχέδια σε κοριτσόπουλα που τόν άποθεώνουν, ή καλλιτέχνης Χριστίνα Κωλέτσα φιλοσοφεί για τή ζωή και τόν Καιρό, ή δημόδης Έφη Θώδη άνακαινίζει τήν ντίσκο, έπιφανείς τής κοινωνίας και του πολιτισμού φέρνουν γυροβολίες, παλαμακίζουν σε τηλερεβεγιόν, ή κληρονόμος Πάρις Χίλτον τὰ μπλέκει με γόνο Νιάρχο και φωνάζει για κουμπάρα τήν Μπρίτνεϊ Σπίαρς... Ρέ, τί γίνεται! Se ti kosmo zoume? Κι έσν μακάριος, ήμιδιαφανής, να καθρεφτίζεσαι σε όμόσταβλους και να άποστάξεις μικροκαμηούς και μικροδιαψεύσεις... Se ti kosmo zeis kako-moiri?...»

Έπιχειρείν και ύποχειρείν

Ο Γ. Δαράτος στην «Ελευθεροτυπία» (12/1) για ένα άμφιλεγόμενο ρεκόρ μας:

«Τό "έπιχειρηματικό πνεύμα" ή δαιμόνιο φαίνεται να διακατέχει τούς Νεοέλληνες πολύ περισσότερο από τούς άλλους λαούς τής Κοινότητας, σύμφωνα με μελέτη τών έμπορικων σχολών τής Λουβέν και τής Γάνδης που δημοσίευσε ή βελγική «Σουάρ». Σύμφωνα με τή μελέτη, οι Έλληνες είναι οι πιό ένθουσιώδεις, άφού χαρακτηρίζονται από τό πιό έντονο έπιχειρηματικό πνεύμα (7,9% του ένεργου πληθυσμού), τούς ακολουθούν οι Τσέχοι (7,8%), οι Ιρλανδοί (7,2%) και οι Ισπανοί (7,1%). Αντίθετα, οι Βέλγοι δέν δείχνουν καμμία διάθεση να αναλάβουν έπιχειρηματικούς κινδύνους, άφού μόλις τό 2,7% του ένεργου πληθυσμού αυτής τής χώρας είναι διατεθειμένο να βουτήξει στην... κρύα θάλασσα τής έπιχειρηματικής περιπέτειας. Τό ίδιο ύποτονικό έμφανίζονται και οι Σουηδοί (3,3%), οι Ιταλοί (3,5%), οι Γερμανοί (4,1%) και οι Γάλλοι (4,2%). Η ίδια έρευνα δείχνει ότι τό έπιχειρηματικό πνεύμα μειώνεται συνεχώς τὰ τελευταία χρόνια όχι μόνο στην Εύρώπη, αλλά και στις ΗΠΑ.»

Στόχος: ΙΡΑΝ!

Καθώς ή άγγλοσαξωνική άντεπίθεση στις ΗΠΑ κατά τών νεοσυντηρητικών - ύπερσιωνιστικών κύκλων συνεχίζεται, έμεις εξακολουθούμε να σάς πληροφορούμε για τήν εξέλιξη αυτής τής τόσο καθοριστικής μάχης που κανένας άλλος δέν τολμάει (ή δέν ξέρει) να παρουσιάσει ως έχει. Τό νέο έπεισόδιο λοιπόν έχει πρωταγωνιστικό πρόσωπο τόν Σκότ Ρίττερ, πρώην κορυφαίο στέλεχος τών έπιθεωρητών όπλων του ΟΗΕ στο Ιράκ (1991-1998).

Ο 45χρονος Ρίττερ, γνωστός για τήν άφοσίωση τους στην Άμερική και τις Ένοπλες Δυνάμεις της, κατάγεται από οικογένεια στρατιωτικών, ύπηρέτησε στους Πεζοναύτες και ύπήρξε άξιωματικός πληροφοριών. Συμμετείχε επί Κλίντον στις έπιθεωρήσεις όπλων του ΟΗΕ στο Ιράκ, συνήθως ως έπικεφαλής και τό 1998 παραιτήθηκε καταγγέλοντας τήν «ύποχωρητικότητα» τών ΗΠΑ και τις προσπάθειες τής CIA να διαβρώσει τό σώμα τών έπιθεωρητών. Πάντοτε κατά του πολέμου, τάχθηκε εναντίον τών πολεμοχαρών κραυγών τής κυβέρνησης Μπους, προειδοποιώντας για τό ρίσκο που σήμαινε μια εισβολή στο Ιράκ και αναλαμβάνοντας πρωτοβουλίες για μία συέννωση που θα άπέτρεπε τήν προαποφασισμένη έπιδρομή. Και δύο φορές τὰ τελευταία χρόνια προειδοποίησε ότι ό Μπούς ζήτησε μυστικά από τό Πεντάγωνο πλήρη έτοιμότητα προκειμένου να είναι έφικτό ένα πλήγμα κατά του Ιράν (Οκτώβριος 2004, Ιούνιος 2005). Τό τίμημα τό πλήρωσε ήδη: Κατηγορήθηκε ότι «ψάρευε» άνήλικες στο Διαδίκτυο και άφού διασύρθηκε τελικά άπαλλάχτηκε. Κι όταν γύρισε ένα ντοκυμαντέρ με τίλο «Η άλήθεια για τήν UNSCOM και τόν άφοπλισμό του Ιράκ», κατηγορήθηκε πώς πήρε 400.000 δολάρια από Ιρακινό έπιχειρηματία για τόν σκοπό αυτό (κατηγορία που άπέκρουσε με όργη).

Στό νέο του βιλίο (Target: Iran) ό Ρίττερ τὰ γράφει χύμα για τὰ πραγματικά άφεντικά και για κείνους που προωθούν τόν πόλεμο στην Ουάσινγκτον: Μιλά για τόν τρόπο με τόν όποιο τό πυρηνικό πρόγραμμα του Ιράν είναι άπλώς ή άφορμή για μία άπόπειρα άλλαγής καθεστώτος στην Τεχεράνη: «Η κυβέρνηση Μπους με έπαρκή βοήθεια τής Ισραηλινής κυβέρνησης και του φιλοϊσραηλινού λόμπυ έχει πετύχει να άξιοποιήσει τήν άγνοια του άμερικανικού λαού για τήν πυρηνική τεχνολογία και τὰ πυρηνικά όπλα και να θρέψει τόν φόβο ώστε τό άμερικανικό κοινό να έχει λίγο πολύ προγραμματιστεί να άποδεχθεί τήν «ανάγκη» στρατιωτικής σύγκρουσης με ένα πυρηνικό Ιράν». Ο Σκότ δέν μασάει τὰ λόγια του: «Άς μνήν ύπάρχει άμφιβολία. Αν γίνει πόλεμος ΗΠΑ-

Ιράν, θα είναι ένας πόλεμος κατασκευασμένος στο Ισραήλ και πουθενά άλλοι». Πιο κάτω αναφέρεται στην πασίγνωστη χρήση του «Ολοκαυτώματος» και του «άντισημιτισμού», όπως συμφέρει τό έβραϊκό κράτος και λέει πώς «πρόκειται για μία άηδιαστική, βαθειά ένοχλητική τάση που πρέπει να τερματισθεί».

Στις δηλώσεις του ό Ρίττερ είναι επίσης ώμος: Είναι τό Ισραήλ που σπρώχνει τήν κυβέρνηση Μπούς κατά του Ιράν και τό ισραηλινό λόμπυ χαφιεδίζει ασύστολα, έπεμβαίνοντας ένιοτε σε ζητήματα έσωτερικά τών ΗΠΑ, ζητὰ δέ να καταχωρηθεί ή πανίσχυρη *American Israel Public*

Affairs Committee ως ξένος πράκτορας! Ήδη πριν δύο χρόνια σε συνέντευξή του στο Ισραηλινό Ynet δήλωνε ότι οι μυστικές ύπηρεσίες του Ισραήλ μεγέθυναν τόν κίνδυνο που αντιπροσώπευε τό Ιράκ του Σαντάμ, προκειμένου να βάλουν στον πόλεμο τις ΗΠΑ και τή Βρετανία.

Σήμερα ισχυρίζεται πώς γίνεται άκριβώς τό ίδιο με τό Ιράν, τό όποιο δέν είναι κοντά στην άπόκτηση πυρηνικών όπλων και ή άπλή συμμόρφωσή του με τή Συνθήκη Μή Διάδοσης άρκει. Λέει πώς κι αν άκόμη έφτιαχνε πυρηνικά όπλα τό Ιράν, είναι θέμα 5 εβδομάδων ή καταστροφή τους από τις ΗΠΑ, άρα καμμία προληπτική ένέργεια δέν έχει νόημα. Τὰ γνωρίζει αυτά ό Μπούς αλλά πιέζεται από τό Ισραήλ και τούς συμμάχους του στις ΗΠΑ, επιδιώκοντας άλλαγή καθεστώτος στην Τεχεράνη. Η ευρωπαϊκή πρωτοβουλία λοιπόν για διπλωματική διαμεσολάβηση γίνεται για να καλύψει τις παραβιάσεις του διεθνούς δικαίου από τήν πλευρά τών ΗΠΑ κι όχι τών Ιρανών.

Κάπως ήπιότερος αλλά στο ίδιο μήκος κύματος και ό καθηγητής Διεθνούς Δικαίου Francis A. Boyle στο νέο του βιβλίο (*Destroying World Order: U.S. Imperialism in the Middle East Before and After September 11th*) τονίζει τήν νεοσυντηρητική ευθύνη για τις εξελίξεις και λέει ξεκάθαρα πώς «οι Ισραηλινοί και τό Πεντάγωνο προσχεδίασαν τούς πολέμους σε Άφγανιστάν και Ιράκ». Θα έχουμε - σίγουρα - συνέχεια!

Die Linke: Άποτάσσονται τόν φιλορατσισμό

Τό Γερμανικό Κόμμα τής Αριστεράς (και του Όσκαρ Λαφονταίν) σε πρόσφατη σύνοδό του επέκρινε με σφοδρότητα τόν τουρκικής καταγωγής Χακκί Κεσκίν (στή φωτογραφία), εκ τών κορυφαίων μελών του, που άρνεϊται τήν Αρμενική Γενοκτονία. Διαβεβαίωσε πώς ή γραμμή του κόμματος παραμένει σταθερή στη θέση πώς «ή Αρμενική Γενοκτονία δέν είναι συζητήσιμο ιστορικό γεγονός» και πώς καλύπτεται άπόλυτα από τό ψήφισμα του Γερμανικού Κοινοβουλίου του 2005. Βεβαίως αυτό δέν πτόησε τόν κ. Κεσκίν, ό

όποιος συνέχισε να ύπερασπίζεται τήν άποψη του, συνδέοντάς τήν μάλιστα με κείνην του αντιπροέδρου του κόμματος, Μπόντο Ραμέλωφ. Ο Ραμέλωφ έχει δηλώσει ότι από τό να έπικεντρώνουμε τήν προσοχή μας στο Αρμενικό είναι προτιμότερο να βλέπουμε τὰ βάσανα τών τουρκικών πληθυσμών στη διάρκεια του Πρώτου Παγκοσμίου Πολέμου. Η άρμένικη αντίδραση έκδηλώθηκε διά του διευθυντή τής Ευρωπαϊκής Αρμενικής Όμοσπονδίας, Λωράν Λελεκιάν, ό όποιος εξέφρασε τήν ίκανοποίησή του για τήν έπαναβεβαιωμένη γραμμή του γερμανικού κόμματος αλλά έπεσήμανε και τήν τουρκική λαθροχειρία που έπιχειρείται: Να έξισωθεί ό πόνος όλων τών λαών που βρέθηκαν σε έμπόλεμη κατάσταση στη διάρκεια του Α΄ Παγκοσμίου Πολέμου με τήν περίπτωση τής σχεδιασμένης, συστηματικής και βάθραρης έκστρατείας τών Οθωμανών να έξαφανίσουν τόν άρμενικό πληθυσμό.

Έμεις έπισημαίνουμε τήν ταύτιση και τών άριστερών Τούρκων τής Γερμανίας με τήν κεμαλική γραμμή - για να μνήν έχουμε τίποτε ψευδαισθήσεις σχετικά με τήν μειονοτική πολιτική έκφραση στην έλληνική Θράκη.

ΥΓΕΙΑ: Απόλυτη άνυπαρξία πολιτικής

Το πρόβλημα με τα ατελείωτα ωράρια εργασίας των γιατρών στην Ελλάδα και όχι μόνο, είναι γνωστό από το 1999. Τότε εκδόθηκε το πρώτο Προεδρικό Διάταγμα κατ'έφαρμογήν οδηγίας της Ευρωπαϊκής Ένωσης για ανώτατο χρόνο τις 48 ώρες εβδομαδιαίως για τους ειδικούς. Το 2005 ακολούθησε το δεύτερο για 58 ώρες εβδομαδιαίως για τους ειδικευμένους. Το Ήλεκτρικό Συνέδριο αποφάσισε στα μέσα του 2006 την εφαρμογή των Προεδρικών Διαταγμάτων από 1/1/2007. Καμμία υπερωρία δεν θα πληρωνόταν από κεί και πέρα.

Λυπήθηκε άραγε ή ΕΕ μερικούς «προνομιούχους» εργαζόμενους και μόνη έβγαλε τα μάτια της δημιουργώντας προβλήματα στα Συστήματα Υγείας των μελών της; Μάλλον οι χαρτογιακάδες είχαν υπόψιν τους σοβαρές μελέτες από τον πολιτισμένο κόσμο που έδειχναν ότι, οι εργαζόμενοι στους οποίους εμπιστευότανε το πολυτιμότερο αγαθό ήταν και κείνοι ανθρώπινα όντα που κουραζότανε! Και όταν κουραζότανε, έκαναν λάθη που στοιχίζανε. Μερικές φορές πολύ ακριβά.

Η κατάσταση στο ένταυθα κρατίδιο, όριακή. Τόσο ή σμητική - κυρίως - όσο και ή καραμανλική έκδοχή της Δεξιάς διέπρεψαν και σ' αυτόν τον τομέα. Εξέθρεψαν έναν κυριολεκτικά τρομακτικό σε μέγεθος ιδιωτικό τομέα Υγείας, υπερεπιπλάσιο του μέσου ευρωπαϊκού όρου (48% έναντι 24% για παράδειγμα της μητρόπολης του καπιταλισμού Μεγάλης Βρετανίας) με ανδοκίες μάλιστα τάσεις (βλ. Marfin κλπ). Στην Αθήνα με συγκεντρωμένο τον μισό πληθυσμό της χώρας, δεν νοείται μεσοαστική και πάνω οικογένεια που να απευθύνεται έκουσίως σε δημόσια Νοσοκομεία και όχι στο «Ιατρικό Αθηνών», «Παλαιού Φαλήρου», «Υγεία», «Metropolitan», «Ευρωκλινική», «Μητέρα», «Ιασώ» και πάει λέγοντας. Στην Θεσσαλονίκη

με την χρόνια ενδογενή μειονεξία της, στο «Διαβαλκανικό», «Γένεσις», «Άγιο Λουκά». Είναι αυτονόητο ότι το σύστημα για να λειτουργεί και να παράγει κέρδη, προϋποθέτει την απαξίωση του δημόσιου τομέα υγείας.

Όλοκληρωτική απουσία πρωτοβάθμιας φροντίδας υγείας, σοβαρότατες ελλείψεις σε προσωπικό και υποδομές, άθλια αμοιβόμενοι γιατροί που δουλεύουν άπειρες ώρες σε κακές συχνά συνθήκες με συμπεφωνημένο ύπονοομένο την σιωπηρή άνοχη του έκτεταμένου χρηματισμού όσον το επιδιώκουν, αλόγιστες σπατάλες, αδιαφανείς διαδικασίες προμηθειών. Η ακριβής περιγραφή του σημερινού Έθνικού Συστήματος Υγείας δηλαδή, παραδομένου στην απόλυτη εγκατάλειψη και παρακμή.

Και τί έκαναν για τα άπειρα, διαρκώς συσσωρευόμενα, προβλήματα τόσο ο πιο πετυχημένος - επικοινωνιακά - τώως Υπουργός (σημερινός Δήμαρχος) όσο και ο ανεκδιήγτος διάδοχος μάγος της επικοινωνίας επίσης, τρία χρόνια τώρα; Μείωσαν τον αριθμό των ΔΥΠΕ και ρύθμισαν νομοθετικά την αναστολή εφαρμογής των Προεδρικών Διαταγμάτων για ένα χρόνο!!!

Όπερ έδει δείξει. Το κολοσσιαίο έργο τους, το οποίο συμποσούνται περίπου στο απόλυτο μηδέν, δεν αφήνει καμμία αμφιβολία και στον πιο καλοπροαίρετο τελικά: Σχεδιασμένη πολιτική τους είναι ή απόλυτη άνυπαρξία πολιτικής!

ΣΕΜΙΝΑΡΙΟ ΥΨΗΛΟΥ ΕΠΙΠΕΔΟΥ

Ένα εξαιρετικά ενδιαφέρον σεμινάριο Ιστορίας και Διπλωματίας διοργάνωσε (13/14 Ιανουαρίου 2007) το Ίδρυμα Θρακικής Τέχνης και Παράδοσης στον χώρο του Ίδρυματος στην Ξάνθη.

Οι ομιλήσεις στο σεμινάριο πραγματοποιήθηκαν από τους Άγγελο Συρίγο, νομικό, λέκτορα Διεθνούς Δικαίου στο Πάντειο Πανεπιστήμιο και Φάνη Μαλκίδη, Διδάκτορα Κοινωνικών και Πολιτικών Επιστημών, Λέκτορα του τμήματος Γλώσσας, Φιλολογίας και Πολιτισμού

Παρευξινίων Χωρών (ΔΠΘ), περιελάμβαναν δε τις εξής ενότητες: «Οι έλληνοτουρκικές σχέσεις: Επισκόπηση των εξελίξεων στις έλληνοτουρκικές σχέσεις από τη σύλληψη Ότζαλάν μέχρι σήμερα», «Τα Βαλκάνια και ο Παρευξινίος χώρος κατά τη διάρκεια και μετά τον Ψυχρό Πόλεμο». Το σεμινάριο παρακολούθησαν πολλοί πολίτες της περιοχής, οι οποίοι είχαν την ευκαιρία να γνωρίσουν γενικότερα και ειδικότερα ζητήματα που αφορούν τις δύο παραπάνω θεματικές ενότητες και να ανταλλάξουν απόψεις στη συζήτηση που ακολούθησε.

Νέα σχολικά έγχειρίδια ιστορίας Η επανεξαφάνιση τής Θράκης

Συνέχεια από την 1η σελίδα

Τί συνέβη όμως τελικά; Ήρθε ή παρέα των συγγραφέων του ανωτέρω άθλιου βιβλίου, με έφοδιο τα ευρωπαϊκά κονδύλια και τις κατευθυντήριες κατά του «έθνοκεντρισμού» και διέλυσε τό πάν! Δεν θά έπεκταθούμε στον έντοπισμό των άπειρων άθλιότητων, αφού αυτό έχει γίνει με τρόπο μεθοδικό και πλήρη από άλλους (βλέπε και τελευταίο ΑΡΔΗΝ). Θά μείνουμε μονάχα στο γεγονός ότι ή συγγραφική ομάδα γράφοντας εκεί που ξέρετε, τόσο την άνειλημμένη της ύποχρέωση να ακολουθήσει τό Αναλυτικό Πρόγραμμα Σπουδών, όσο και όλους εμάς, δεν χαράμισε ούτε μία γραμμή, ούτε μία λέξη για τή Θράκη*, ούτε καν... χάρτη! Σέμια έπεξήγηση μονάχα τής Συνθήκης του Νεϊγί αναφέρει τήν παραχώρηση τής Δυτικής Θράκης από τήν Βουλγαρία στην Ελλάδα και στή σελίδα 104, κάτω από μία φωτογραφία «Ελλήνων προσφύγων που εγκαταλείπουν τήν Ανατολική Θράκη» υπάρχει πίνακας προσφύγων με μνεία στους 256.635 Θρακιώτες πρόσφυγες (μόνο τής τελευταίας περιόδου). Και πώς παρακάτω (σελ. 107) τό βιβλίο μιλάει για τήν Αύρα Θεοδωροπούλου, αγωνίστρια του γυναικείου κινήματος από τήν Αδριανούπολη; Ξέρουν τά παιδιά που πέφτει αυτή

ή Αδριανούπολη; Ποιοί ζούσαν εκεί; Και ποιοί ζούσαν στις Σαράντα Έκκλησιές, στή Ραιδεστό, στήν Αίνο, στήν Άγκιαλο, στήν Φιλιπούπολη, στήν Μεσημβρία, στή Στενήμαχο; Πώς βρέθηκαν εκεί οι παππούδες και οι γιαγιάδες μας; Πώς έπιβίωσαν οι πληθυσμοί αυτοί σε κράτος έχθρικό όσο οι όμογενείς τους χαιρόνταν τήν έλεύθερη ζωή στήν υπόλοιπη Ελλάδα; Πώς άντεξαν 600 χρόνια σκλαβιάς δίπλα στήν πρωτεύουσα των επικυριαρχών Όθωμανών; Πώς τά έβγαλαν πέρα στον διμέτωπο άγώνα των τελευταίων δεκαετιών πριν τήν άπελευθέρωση; Σιωπή, απόλυτη και προσβλητική.

Τό πρόβλημα δεν τό έχει ή συγγραφική ομάδα που έκανε τή δουλειά για τήν όποια έτάχθη. Ούτε και ή σημερινή πολιτική ήγεσία του ΥΠΕΠΘ, που κρύβεται πίσω από τήν έγκριση των προκατόχων της και τήν άναμονή των λαϊκών αντιδράσεων. Τό έχουμε όλοι έμεις, ως άνθρωποι, ως Έλληνες και ως Θρακιώτες, που παρακολουθούμε παθητικά τις εξελίξεις, τον τερατώδη έκτροχιασμό τής εκπαίδευσης των παιδιών μας και δεν δηλώνουμε καν τήν δυσαρέσκεία μας. Έμεις πάντως, στον «Αντιφωνητή», θά αναλάβουμε μία πρωτοβουλία στην αυτόνομη κατεύθυνση, και όσοι ζωντανοί άς συνδράμουν.

* Μιλάμε για έπιλογή κι όχι αναγκαία περικοπή: Στο ίδιο βιβλίο μία όλοκληρη σελίδα αφιερώνεται στή διώρυγα τής Κορίνθου και άλλη μία στά... αθηναϊκά καφεενεία τής έποχής του Τρικούπη!

Σχόλια πτερόεντα

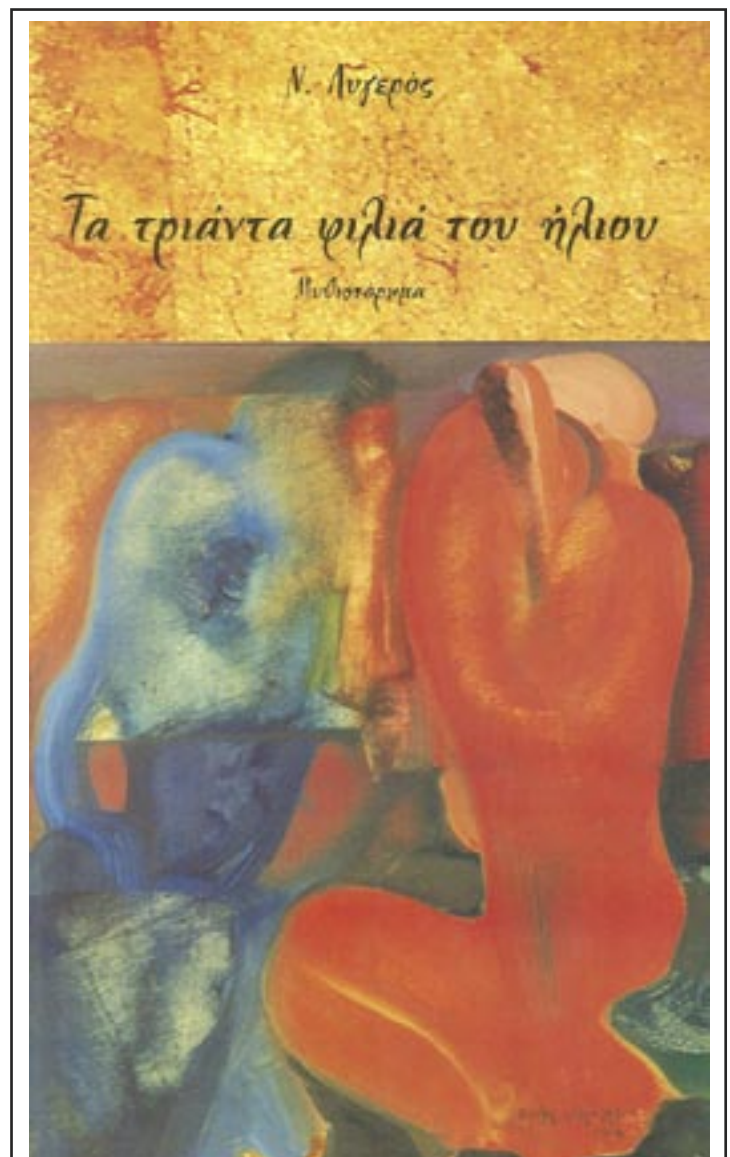
Διαβάζοντας κανείς τά στατιστικά στοιχεία τής Περιφέρειάς μας, σίγουρα δεν μπορεί να νιώθει ίκανοποίηση ή αισιοδοξία. Παρά τόν γνωστό εξωραϊσμό και τήν πάντα επιδιωκόμενη λογιστική ευφορία, ή δεινή πραγματικότητα δεν μπορεί να κρυφτεί: Επισήμως, λοιπόν, τό περιφερειακό κατά κεφαλήν ΑΕΠ άνέρχεται στο 74,8% του έθνικού μέσου όρου. Λαμβάνοντας δε ως μέτρο σύγκρισης τό κατά κεφαλήν ΑΕΠ σε μονάδες αγοραστικής δύναμης στην Ευρώπη των 25 (προσοχή, των 25: με Σλοβενίες, Τσεχίες, Ούγγαριές κτλ μέσα!), τά στοιχεία είναι ακόμη πιο άπογοητευτικά (62,4%)! Κι όλα τούτα μετά από τρία κοινοτικά πακέτα, μετά από τρεις αναπτυξιακούς νόμους, μετά από τρεις εκσυγχρονιστικές τετραετίες, μετά από άπειρες θριαμβολογίες για «ανάπτυξη», «πρόοδο» και άλλα τινά παραδοξολογήματα και των δύο κομμάτων έξουσίας...

Κατά καιρούς βλέπουμε στον τοπικό Τύπο διάφορους γιατρούς - του ΕΣΥ, του Πανεπιστημίου μά και ιδιώτες - να προβάλλονται με τρόπο έμμεσο ή και άμεσο, για ψύλλου πήδημα. Αντιθέτως, περιπτώσεις στις όποιες ή Τετάρτη Έξουσία θά έπρεπε να έπιληφθει για να προστατέψει τήν κοινωνία (δημοσιοποιώντας λ.χ. κάποια καραμπίνατή άπάτη ή ένα έγκληματικό ιατρικό λάθος) περνάνε στην απόλυτη σιωπή, ακόμη κι αν πρόκειται για κατά συρροήν όλίσθημα. Μέσα στο κλίμα αυτό, που ένισχύεται από τήν άγνοια του κοινού, οι μέν άρπάχτρες και οι δήθεν βασιλεύουν, ενώ οι έπαρκείς και οι φιλότιμοι εξαφανίζονται. Άς πούμε λοιπόν έμεις έναν καλό λόγο για τό Νεφρολογικό Τμήμα στο Νοσοκομείο Κομοτηνής, που όχι μόνο έξυπηρετεί άσφογα τόσα χρόνια τους άσθενείς τής περιοχής αλλά προοδεύει και... διαδικτυακά. Η ιστοσελίδα του (www.renalkomotini.gr) είναι καλοστημένη και λειτουργική, με πλήθος πληροφοριών για τήν κλινική μά και για τήν νεφρολογία γενικότερα (έκδόσεις, δραστηριότητες, συνδέσεις...). Ειδικά τά «Ένδιαφέροντα Θέματα για μή γιατρούς» είναι μία πολύ καλή ιδέα, άξια συγχαρητηρίων.

Μέχρι τώρα τό νομαρχιακό συμβούλιο Ροδόπης δεν είχε να έπιδείξει καμμία ένασχόληση με θέματα πολιτισμού - εκτός από τις γενναίες χρηματοδοτήσεις του σε σχέδια μειονοτικού ένδιαφέροντος (π.χ. «πολιτιστικό κέντρο Μ. Δουκάτου»). Ακούσαμε τόν νομάρχη κ. Γιαννακίδη να μιλά για τό ένδιαφέρον του σχετικά με τόν πολιτισμό και για τό (ύπαρκτο) πλεονέκτημα τής πολιτισμικής διαφορετικότητας στην Ροδόπη που μπορεί και πρέπει να αξιοποιηθεί - κι ως εδω συμφωνούμε. Τό θέμα είναι πόση διαφορετικότητα βλέπουν μέσα στον μουσουλμανικό πληθυσμό οι μειονοτικοί του σύμβουλοι, π.χ. ή κ. Σιμπέλ που θά προΐσταται; Αποδέχονται τήν ύπαρξη πομακικής και τσιγγάνικης παράδοσης; Κι αν όχι, με δεδομένη τήν σύνθεση του συμβουλίου και τήν έξάρτηση μελών του από τήν προξενική εύνοια, πώς θά μπορεί να κινηθεί αξιοπρεπώς ο Γ. Πεταλωτής που ανέλαβε τόν συγκεκριμένο τομέα; Θά χρηματοδοτεί μόνο κάποιες δράσεις και φορείς; Θά εξαφανιστούν όλοι οι άλλοι; Δύσκολα τά πράγματα, Γιώργο...

ΝΙΚΟΣ ΛΥΓΕΡΟΣ - Τα τριάντα φιλιά του ήλιου

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΣΠΑΝΙΔΗ,

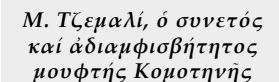
Θερμοπυλών και Πλάτωνος 11, 67100 Ξάνθη

τηλ. & τ/ο: 25410 27544, info@spanidis.gr www.spanidis.gr

ΜΕΤΡΑ (ΜΑΛΛΟΝ) ΣΩΣΤΑ...

Μέσα από τον παραμορφωτικό φακό των αθηναϊκών ΜΜΕ (και τα ΔΟΛια ΝΕΑ) μάθαμε για τα μέτρα που έτοιμάζει ή Κυβέρνηση για την μουσουλμανική μειονότητα της Θράκης: Υπαλληλοποίηση ιμάμηδων, ρύθμιση βακουφικών θεμάτων, απόδοση ιθαγενειών. Πρόκειται για μέτρα που - άσχετα με τον χαρακτηρισμό «προεκλογικά» που δίνει ή άσχετη δημοσιογράφος - είναι ουσιαστικά και αν τηρηθούν τα στοιχειώδη θα πρόκειται για κινήσεις προς την σωστή κατεύθυνση. Έξηγούμαστε:

- Το θέμα των **ιμάμηδων**. Είναι γνωστό ότι οι ιμάμηδες που πρόσκεινται στους μουφτήδες (Ξάνθης και Κομοτηνής) είναι όχι μόνον αυτοί που μεταφέρουν το πνεύμα της θρησκευτικής ήγησης τους στον λαό αλλά και κείνοι που, καθώς χαιρούν μεγάλης εκτίμησης στον απλό κόσμο, περνάνε μέσα στο τζαμί πολλά (και ποικίλα...) μηνύματα στους πιστούς. Αν λοιπόν σε μία περιφέρεια

Μ. Τζεμαλί, ο συνετός και άδιαμφισβήτητος μουφτής Κομοτηνής

έχει έναν τέτοιο μηχανισμό που τον ελέγχει **διά μισθοδοτικών καταστάσεων** μία ξένη, έχθρική χώρα, το πρόβλημα είναι μεγάλο.

Τί γίνεται λοιπόν; Ακόμη κι αν ο μουφτής διάκειται φιλικά προς την νομιμότητα, πώς μπορεί να διαχυθεί αυτό στη βάση; Έλπιζουμε ότι ή νομοθετική ρύθμιση που επίκειται επιχειρεί να λύσει το πρόβλημα αυτό.

- Το θέμα των **διαχειριστικών επιτροπών** της βακουφικής περιουσίας. Η ρύθμιση των χρεών τους προς το Έλληνικό Δημόσιο είναι μία ακόμη γενναϊώδης κίνηση που επιβεβαιώνει τις αγαθές προθέσεις της Πολιτείας. Η μελέτη, ωστόσο, ενός τρόπου έκλογης των διαχειριστικών επιτροπών θέλουμε να πιστεύουμε ότι δεν θα επιβεβαιώσει την «αγαθότητά» μας με την... άλλη έννοια. Το τί ακριβώς έννοει ή μειονοτική ήγηση με τις κραυγές της για «έκλογες» τό απέδειξε τις προάλλες στην πράξη με την θεατρική παράσταση «Ο νέος ψευδομουφτής Ξάνθης». Και κάτι ακόμη που κανείς δεν αναφέρει συνήθως: Γιατί μιλάμε σχεδόν αποκλειστικά για την βακουφική περιουσία στη Ροδόπη; Ποιος ξεπούλησε την αντίστοιχη της Ξάνθης; Μήπως ήταν ο εκλεκτός της Αγκυρας, που έκανε (κι αυτός) τον τουρκισμό επάγγελμα, άκρως ξεκούραστο και προσοδοφόρο;

- Το θέμα των **ιθαγενειών**. Καλώς απέδοθησαν οι ιθαγένειες στους 61 μουσουλμάνους που την είχαν στερηθεί στο παρελθόν και συνεχίζουν να ζούν στον τόπο μας. Ήταν ένα θέμα τόσο ανθρωπιστικό, όσο και στοιχειώδους έννομης τάξης. Από κει και πέρα όμως, κάθε συζήτηση για τις 55.000 του έξωτερικού (και των πολλαπλάσιων συγγενών και απογόνων τους!) πρέπει να θεωρείται πέραν της πιά κόκκινης γραμμής. Αν θέλουν κάποιοι να παραδώσουν τον τόπο στον έλεγχο της Τουρκίας, ως τό κάνουν ευθέως. Αναμένουμε.

Γκιούλ μπαξές «Η Ελλάς»

Τόν τελευταίο καιρό, κάθε φορά που ή ευρωπαϊκή προοπτική γειτόνισά μας ψάχνει να βρει που να μάς πονέσει, επαναλαμβάνει τό ίδιο παραμύθι: τό «πρόβλημα» της «τουρκικής μειονότητας στη Δυτική Θράκη». Κι άμέσως τά αθηναϊκά ΜΜΕ θυμούνται ότι πέρα από τις γαλαζοπράσινες ρεμούλες, τις λαϊφσοταϊλιστικές γκλαμουρίες και τά έκεκωλα «περναμέ τέλεια», υπάρχει κάπου έκει στον βορρά μία μαύρη τρύπα στό φραπεδονοιβάνα μας. Κάτι που αφήνει παγερά άδιάφορο τό 99% των έλληνηζών κατοίκων αλλά καθώς ή έλληνοτουρκική κόντρα «παγώνει» για λίγο τό ζάπινγκ, μπορεί να αξιοποιηθεί ΜRΒικά. Χωρίς λοιπόν να έξηγηθεί τό παραμικρό για την άληθινή κατάσταση, δίχως να φωτιστεί ή έλάχιστη πλευρά του θέματος, παρουσιάζεται ο κακός Γκιούλ και ένας καλός Κουμουτσάκος να τόν κατατροπώνει. Προσθέστε και μερικές σοβαρές φωνές (Κ. Αγγελόπουλος, Στ. Λυγερός...) στά έντυπα Μέσα που έλάχιστοι τις άφουγκράζονται κι ως έκει. Πάμε παρακάτω - κυριολεκτικά. Όσο για σάς που διαβάετε τόν «Α» (τό μόνο έντυπο της Θράκης που ένημερώνει διαρκώς και συνδιαμορφώνει τις έξελίξεις) ξερετε όλοι καλά που πραγματικά βρισκόμαστε.

ΝΑΤΠΡΕΣ!

Σχεδόν μιά δεκαετία μετά την έκδοση της πρώτης πομάκινης έφημερίδας, της «Ζαγάλιστα» («Αγάπη») από τόν Ομέρ Χαμδή, έμφανίστηκε πρό ήμερών ή διάδοχος της κατάσταση, με την προσπάθεια που φέρει τό όνομα «Νατ-πρές» («Εμπρός»).

Ένα ταπεινό, ασπρόμαυρο, δισέλιδο που προσπαθεί να πεί την αλήθεια των πραγμάτων, αυτήν που παλεύουν να κρύψουν διά παντός μιά ντουζίνα τουρκόφωνα έντυπα και αυτήν που γράφουν στά παλιότερα των ύποδημάτων τους άλλα τόσα έλληνόφωνα. Νά γράψει - στά έλληνικά μιά, κυρίως, στά πομάκικα με τό λατινικό αλφάβητο - μερικά από τά νέα μιά και τά... παλιά του όρεινου όγκου και του γηγενοϋς, σλαβοφώνου πληθυσμού του. Την ευθύνη της έκδοσης φέρει ο φίλος, Πομάκος διανοούμενος, Σεμπιαεδίν Καραχότζα από τό Προσήλιο της Ξάνθης. Του εύχόμαστε καλή έπιτυχία και του ύποσχόμαστε κάθε δυνατή βοήθεια.

Β. Δαλκαβούκης:

Διδασκαλία της Πομακικής γλώσσας

Όταν ή επίσημη πολιτεία απουσιάζει, την πρωτοβουλία για τα στοιχειώδη αναλαμβάνουν οι ιδιώτες, με αποτελέσματα ενίοτε διόλου ευκαταφρόνητα. Την εμπειρία του λοιπόν από τα μαθήματα Πομακικής γλώσσας του ΠΑΚΕΘΡΑ μετέφερε σε ανακοίνωσή του σε πρόσφατο συνέδριο στη Φλώρινα ο εκπαιδευτικός Βασίλης Δαλκαβούκης, μαζί με μία γενικότερη προσέγγιση του θέματος. Ακολουθούν κάποια καίρια σημεία της εισήγησής του:

...Παρά την έμμεση αναγνώριση της γλωσσικής ιδιαιτερότητας των Πομάκων, ή πολιτική του ελληνικού κράτους στάθηκε για δεκαετίες πολιτική εκτουρκισμού της μουσουλμανικής μειονότητας στο σύνολό της, τουλάχιστον μέχρι την πτώση της δικτατορίας. Η εξομάλυνση των ελληνοβουλγαρικών σχέσεων από τη Μεταπολίτευση και μετά, ή μετατόπιση του δόγματος της εξωτερικής πολιτικής από τον «από Βορράν κίνδυνον» στην «εξ Ανατολών απειλή» και, βέβαια, το ευρωπαϊκό πλαίσιο που απαιτεί σεβασμό και καλλιέργεια των περιφερειακών και μειονοτικών γλωσσών, ένα πλαίσιο που μετά τό 1990 καλούνται να σεβαστούν, εκτός από την Ελλάδα, τόσο ή Βουλγαρία (ως συνδεδεμένο κράτος - μέλος) όσο και ή Τουρκία (ως μία από τις προϋποθέσεις για τη σύνδεσή της με την Ε.Ε.), συνιστούν παράγοντες που επαναποθέτουν στο ζήτημα της πομακικής και το επανέφεραν στο προσκήνιο, όχι βέβαια χωρίς τριβές ή αντιρρήσεις. Αν και υποστηρίζεται ότι ή ελληνική κράτος αποφύγει να πάρει επίσημα θέση στο ζήτημα για να μη διαταράξει τις σχέσεις καλής γειτονίας με τη Βουλγαρία, στην πραγματικότητα οι σημαντικότερες αντιδράσεις στην αναγνώριση και καλλιέργεια της πομακικής προέρχονται από την Τουρκία, που διαβλέπει να διακυβεύεται ο επί δεκαετίες ενιαίος χαρακτηρισμός της μουσουλμανικής μειονότητας ως τουρκικής.

(...) Εκεί, πάντως, που τό εγχειρίδιο της πομακικής και τα μαθήματα είχαν καταλυτική συμβολή ήταν στο επίπεδο της διδακτικής και ψυχολογικής στήριξης τόσο των μαθητευόμενων εκπαιδευτικών όσο και των Πομάκων μαθητών τους στα σχολεία της ορεινής Ξάνθης. Ως μαθητευόμενοι της πομακικής κατανοήσαμε την προέλευση γραμματικών και συντακτικών λαθών που έκαναν οι μαθητές μας κατά τη χρήση της ελληνικής,

λάθη που προέρχονταν από τη διαφορετική μορφολογική δομή της δικής τους γλώσσας. Ωστόσο ως ακόμη σημαντικότερο αποτέλεσμα αξιολογήσαμε την ανάπτυξη ουσιαστικών σχέσεων εμπιστοσύνης ανάμεσα σε έλληνόφωνους εκπαιδευτικούς και Πομάκους μαθητές, μια σχέση που συντελέστηκε από τό ίδιο τό γεγονός της διπλής μας ιδιότητας: από τη μια μεριά τους διδάσκαμε τη δική μας γλώσσα κι από την άλλη διδασκόμασταν τη δική τους. Αυτή ή ιδιότητα αντέστρεψε τη σχέση μαθητή - δασκάλου και την έκανε αμοιότρομη, ενώ επιπλέον έδινε τό δικαίωμα στους μαθητές να αισθάνονται σημαντικοί, αφού ο δάσκαλος έμπαινε στον κόπο να διδάχεται - αδιάφορο πώς - μια γλώσσα για την οποία ή περιβάλλουσα κοινωνία προσπαθούσε να τους πείσει πως είναι άχρηστη. (...)

Ωστόσο πριν καταλήξουμε σε ορισμένα συμπεράσματα, θα πρέπει, νομίζω, να αναφερθούμε σ' ένα ζήτημα που μόνο υπαι-νικτικά αντιμετωπίζεται από τό εγχειρίδιο, ενώ ταυτόχρονα αποτελεί ένα ακανθώδες θέμα προς συζήτηση στο πλαίσιο των σχέσεων μειονότητας - πλειονότητας στη Θράκη. Θα μπορούσε τό συγκεκριμένο εγχειρίδιο να αποτελέσει τη βάση για τη διαμόρφωση ενός άλλου, περισσότερο κατάλληλου, για τη διδασκαλία της πομακικής στους ίδιους του Πομάκους; Το ερώτημα είναι ασφαλώς υποθετικό, αλλά επειδή έμμεσα τίθεται όλο και πιο συχνά στο πλαίσιο της συζήτησης για τη σχολική αποτυχία των μειονοτικών μαθητών της Θράκης, είναι, νομίζω, χρήσιμο να διατυπώσουμε εδώ ορισμένες σκέψεις σχετικά με τα επίπεδα ή τις παραμέτρους του ζητήματος αυτού. Το πρώτο επίπεδο σχετίζεται με την πολιτική και νομική εκδοχή του θέματος: μπορεί από νομική άποψη να καθιερωθεί ή πομακική ως μειονοτική γλώσσα της εκπαίδευσης ισότιμη με την τουρκική; Η απάντηση στο ερώτημα αυτό συναρτάται ευθέως

με την πολιτική βούληση τόσο των δύο κρατών και της Ε.Ε. όσο και της ίδιας της Κοινότητας των Πομάκων, οι οποίοι προς τό παρόν φαίνεται να τηρούν στάση επιφυλακτική.

Το δεύτερο επίπεδο είναι αυτό που αναφέρεται στην έννοια της «μητρικής γλώσσας» (...) Και για να κλείσουμε τό ζήτημα - ή έννοια της «μητρικής γλώσσας» συνδέεται στενά και με τις στρατηγικές επιβίωσης ενός πληθυσμού που ζει στο πλαίσιο ενός αλλόγλωσσου κυρίαρχου έθνους - κράτους: πολύ συχνά ή επιλογή μιας δίγλωσσας οικογενείας για τη «μητρική γλώσσα» του παιδιού είναι εκείνη που κυρίαρχο γλωσσικό μοντέλο, πρακτική που ακολουθείται όλο και πιο συνειδητά από τους Πομάκους, όπως δείχνουν τα εμπειρικά δεδομένα από την εκπαιδευτική κατάσταση στη Θράκη.

Πρόγραμμα Εκπαίδευσης Μουσουλμаноπαίδων

Έλος, μια 3η παράμετρος που εμπλέκεται στη συζήτηση για την εισαγωγή της πομακικής ως γλώσσας της μειονοτικής εκπαίδευσης είναι ή αποτελεσματικότητα ή μη της ίδιας της μειονοτικής εκπαιδευτικής πολιτικής στο πλαίσιο της επίσημης διγλωσσίας (ελληνικά - τουρκικά). Εδώ ή συζήτηση στρέφεται αναγκαστικά στο πρόσφατο Πρόγραμμα Εκπαίδευσης Μουσουλμаноπαίδων και την αποτελεσματικότητά του. Το ζήτημα, φυσικά, είναι τεράστιο για να εξαντηθεί εδώ, ωστόσο θα ήταν χρήσιμο να διατυπώσουμε ορισμένες σκέψεις με βάση κυρίως την εμπειρία των εκπαιδευτικών που κλήθηκαν να τό εφαρμόσουν αλλά και τα θεωρητικά κείμενα που τό πλαισιώνουν.

Αναφορικά με τους εκπαιδευτικούς, θα πρέπει να πούμε ότι διακρίνεται στην αποτίμησή τους μια διάθεση αμφιθυμίας: ενώ τονίζουν ως ιδιαίτερα θετικά στοιχεία τόσο τις προθέσεις του προγράμματος όσο και τό εποπτικό υλικό, που τους διανεμήθηκε για εναλλακτική προς τα σχολικά εγχειρίδια χρήση, αλλά και την προσθήκη επιπλέον διδακτικού χρόνου, από την άλλη μεριά επισημαίνουν την αδυναμία του προγράμματος να διακρίνει ανάμεσα τους μειονοτικούς μαθητές εκείνους που μιλούν την τουρκική από εκείνους που μιλούν τις άλλες δύο γλώσσες (πομακική - ρομά), επομένως να επικεντρώσει τη διδασκαλία της ελληνικής στα γλωσσικά και πολιτισμικά πρότυπα της κάθε ομάδας. Επιπλέον διαπιστώνουν την ανάγκη να διδαχτούν οι ίδιοι στοιχεία των μειονοτικών γλωσσών, έτσι ώστε όχι μόνο να αποκτήσουν σχέσεις εμπιστοσύνης με τους μαθητές τους, αλλά και να διευκολυνθούν στη διδασκαλία της ελληνικής με βάση τό ήδη κατακτημένο γλωσσικό όργανο των μαθητών τους.

Αλλά και οι εκδόσεις του προγράμματος

προκαλούν ανάλογη αμφιθυμία. Ενώ πρόκειται για εξαιρετικές προσεγγίσεις κρίσιμων φαινομένων (όπως ή διαπολιτισμικότητα, οι γλωσσικές ποικιλίες, οι ταυτότητες σε σχέση με τη σχολική πραγματικότητα, ο ρόλος της λογοτεχνίας σ' ένα πολυπολιτισμικό περιβάλλον κλπ), που προέρχονται από καταξιωμένους Έλληνες πανεπιστημιακούς σε μια μορφή ευσύνοπτη και κατανοητή, ώστε να είναι προσβάσιμες από τον μέσο εκπαιδευτικό, στην πραγματικότητα αποφεύγουν να θίξουν την ουσία του ζητήματος που είναι ή τριγλωσσία των Πομάκων μαθητών: για παράδειγμα, παρά τις επανειλημμένες αναφορές στην αναγκαιότητα της αποκατάστασης της μητρικής γλώσσας ως μέσου για την επιτυχία στην εκπαίδευση ως τέτοια γλώσσα αναγνωρίζεται μόνο ή τουρκική - ή, επιπλέον, παρά την ορθή επιχειρηματολογία σχετικά με τό ότι «ή επιθυμία για ανάγνωση μεταδίδεται μέσα από τις ανθρώπινες σχέσεις και ριζώνει στην εκτίμηση που έχει ο εν λόγω πολιτισμός στην ανάγνωση», παραλείπεται ή διαπίστωση ότι ή πομακική είναι μια προφορική γλώσσα, και επομένως ή ανάγνωση στο σχολείο «και ο τρόπος που αντιμετωπίζεται μέσα σε αυτό αποτελεί, στα μάτια των δίγλωσσων μαθητών, τό σύμβολο και την ενσάρκωση ενός άλλου πολιτισμού». Έτσι όμως ο οικείος πολιτισμός, δηλαδή ή οικεία γλώσσα και εν προκειμένω ή πομακική, παύει να αντιμετωπίζεται ως «τό πλαίσιο μέσα στο οποίο οι άνθρωποι προσλαμβάνουν τον κόσμο, νοηματοδοτούν την πραγματικότητα και οργανώνουν τη δράση τους».

(...) Νομίζω πως καταδείχθηκε με σαφήνεια ότι τόσο τα μαθήματα όσο και τό εγχειρίδιο αποσκοπούν να συμβάλουν στη διαμόρφωση μιας ιδιαίτερης ταυτότητας για τους Πομάκους της Θράκης, όχι κατ' ανάγκη συγκρουσιακής με την εθνική ή τη μειονοτική που ήδη φέρουν, αλλά συμπληρωματικής: πρόκειται για μια ταυτότητα κατ' αρχήν γλωσσική και επιπλέον πολιτισμική, δηλαδή μια ταυτότητα εν τέλει εθνική που «θα ήταν αναμενόμενο να υπάρχει (...) στενά συνδεδεμένη με τη μητρική πομακική γλώσσα», όπως επισημαίνει ο Κ. Γεροβασιλείου, για να διαπιστώσει πως ή ταυτότητα αυτή ήδη υφίσταται ως κώδικας τοπικής και κοινοτικής ενότητας. Το πιο ελπιδοφόρο, όμως, στοιχείο αυτής της απόπειρας (ας σημειωθεί ξανά εδώ ότι δεν είναι πρωτοβουλία μόνο μιας έλληνόφωνης ελίτ αλλά αποτέλεσμα ευρύτερης συνεργασίας ανάμεσα σε έλληνόφωνους και Πομάκους διανοούμενους) είναι ότι κρατά σαφείς αποστάσεις από μια παράλληλη προσπάθεια κατασκευής ταυτότητας για τους Πομάκους που εντάσσεται στο πλαίσιο της ελληνικής εθνικής ρητορικής.

Η Ελληνική Ιστορία ως πολυπολιτισμικό έγχείρημα;

Τού ΚΩΝ/ΝΟΥ Π. ΡΩΜΑΝΟΥ, άν. καθ.
Φιλοσοφίας (Πανεπιστήμιο του Αιγαίου)

Στο νέο βιβλίο Νεώτερης και Σύγχρονης Ιστορίας ΣΤ' Δημοτικού (χρηματοδοτούμενο από την Ευρωπαϊκή Ένωση), 136 σελίδων, ή καθαυτό ιστορική αφήγηση καταλαμβάνει όχι περισσότερο από το 1/6 του βιβλίου, δηλαδή λιγότερο από 25 σελίδες! Ακόμα και για τις ανάγκες της πρωτοβάθμιας εκπαίδευσης ή έκταση της ιστορικής αφήγησης είναι ανεπαρκέστατη. Αντ' αυτής το βιβλίο αναλώνεται σε άλλότρια, σε πληθωρική εικονογράφηση, στατιστικές ταμπέλες και «μικροϊστορίες», δηλαδή κατά το δοκούν επιλεγμένα στιγμιότυπα της καθημερινότητας περασμένων εποχών και της μαζικής κουλτούρας του σήμερα, που φιλοδοξούν, ως συλλογή θραυσμάτων, να υποκαταστήσουν το αποδομημένο «έθνικό» ιστορικό αφήγημα με μία δήθεν αντικειμενική και επιστημονική σύλληψη της Ολότητας.

Παρ' όλο που η συγκεκριμένη «tutti frutti» έκδοχή μετανεωτερικής ιστοριογραφικής αντίληψης, όπως πρό πολλού προέβλεψαν οι θεωρητικοί επικριτές της, δεν βρίσκει τον θεωρητικό της στόχο, όμως προσφέρει ως διδακτολογικό εργαλείο της Νέας Τάξεως ανυπέρβλητα πλεονεκτήματα:

Όλο το ιστορικό αφήγημα με μία δήθεν αντικειμενική και επιστημονική σύλληψη της Ολότητας. Παρ' όλο που η συγκεκριμένη «tutti frutti» έκδοχή μετανεωτερικής ιστοριογραφικής αντίληψης, όπως πρό πολλού προέβλεψαν οι θεωρητικοί επικριτές της, δεν βρίσκει τον θεωρητικό της στόχο, όμως προσφέρει ως διδακτολογικό εργαλείο της Νέας Τάξεως ανυπέρβλητα πλεονεκτήματα: Προγραμματιστικός κατακεραματισμός της ιστορίας σε «ιστορίες» επιτρέπει μία κατά βούλησιν εισαγωγή επιλεγμένων παραδειγμάτων που φρονιματίζουν το παιδί προς την κατεύθυνση του «πολιτικά όρθου» υπό την σημερινή αμερικανική του έννοια (που συμπίπτει με αυτήν της Ευρωπαϊκής Ένωσης). Η «Νέα Ιστορία» θέλει να είναι Αγωγή του Πολίτη της υπό κατασκευήν μεταεθνικής «διαπολιτισμικής» συλλογικότητας στην οποία καλείται να μεταλλαχθεί η Ελλάδα. Η κατάλληλη προς τούτο θεματολογία, όπως ήδη έχει εισαχθεί στο βιβλίο, είναι η έξης: Τα δικαιώματα του ανθρώπου με έμφαση στα δικαιώματα των γυναικών και των μειονοτήτων (όδηγία υπ' αριθμ. 1283, 22 Ιανουαρίου 1996 του Συμβουλίου της Ευρώπης). Οι ατομικές ελευθερίες (με έμφαση στο δικαίωμα κάθε ατόμου να «απαρνηθεί την παράδοση που του επιβάλλεται» (όδηγία 1283). Ιστορία της μετανάστευσης (το παρόν βιβλίο αρκείται στην ελληνική μετανάστευση, όμως στον ορίζοντα του μέλλοντος είναι η ιστορία των έθνοτικών μειονοτήτων που θα προκύψουν

από την εξελισσόμενη μετανάστευση προς την Ελλάδα). Ο σεβασμός της «ετερότητας» (προϋπόθεση για την «διαπολιτισμική» ανάδραση των μεταναστών επί των Ελλήνων). Η πολυπολιτισμική δημοκρατία. Η θετική αναθεώρηση του ιστορικού ρόλου της οθωμανικής κυριαρχίας επί της Ελλάδος. Ο έκσυγχρονισμός ως ιστορικό αίτημα (ή έντολη συγγραφής του βιβλίου δόθηκε επί πρωθυπουργίας Σημίτη). Τέλος η απάλειψη των έθνικών, φυλετικών και θρησκευτικών «προκαταλήψεων» (και εδώ η οδηγία 1283. Υλοποιείται εκτός των άλλων διά της αποφυγής παρουσίας του θετικού ή αρνητικού ιστορικού ρόλου της μικρόδοξης θρησκευτικότητας, διά της προγραμματικής παραλείψεως πράξεων και προτύπων θυσίας ή ηρωισμού και διά της συντομογράφησης των ελληνικών κυρίων ονομάτων).

Ο ξύλινος, αποστασιοποιημένος λόγος της αφήγησης αντανακλά την μεταμοντέρνα αντίληψη της ιστορίας ως «ετερότητας». Πουθενά μέσα από τα δρώμενα δεν

αναδύεται ένα «εμείς». Κάποιοι «Έλληνες» έκαναν έτούτο ή εκείνο, αλλά ποιοί ακριβώς ήσαν αυτοί και τι σχέση έχουν με μένα, ένα διεθνικό πολίτη του σήμερα; Για να απαντήσω αυτά τα ερωτήματα θα πρέπει να τολμήσω μία ατομική κατάδυση στα βάθη της συλλογικής ελληνικής μνήμης. Έγχείρημα δύσκολο και προπαντός ύποπτο, έφ' όσον αντίκειται στο πολιτικά όρθο ως έθνοκεντρικό. Μήπως λοιπόν είναι προτιμότερο να ασκήσω το θεσμοθετημένο μου δικαίωμα απάρνησης του συλλογικού μου παρελθόντος, την άρνηση πατριώτη, για να επιδοθώ στην κατασκευή μιας καθαρά παροντικής ταυτότητας από υλικά του πολυεθνικού φολκλόρ με το οποίο συμβιώνω, όπως θέλει το σχολείο; Και από τον κυβερνοχώρο, τη φανταστική κοινότητα στην οποία ενέχομαι;

Αλλά, θα πεί κανείς, αν η ιστορία μου, τέλος πάντων όση από αυτήν αφήγείται το παρόν βιβλίο, θέλει να τηρεί από έμένα

σήμερα την απόσταση μιάς ετερότητας, τότε ποιά είναι το ύποκείμενο αυτής της ιστορίας; Η απάντηση σ' αυτό είναι απροσδόκητη για όσους δεν έχουν έξοικειωθεί με την αυτοαναφορικότητα της μεταμοντέρνας θεώρησης: μά, φυσικά, ή ίδια ή ιστορία! Δηλαδή ή γνώση των διαδικασιών που οδηγούν στη συγκρότηση του περιεχομένου της ιστορίας. Όλη ή κατασκευή του βιβλίου είναι εργαστηριακή, διαπλάθει τον μαθητή ως υβρίδιο ιστορικού, που άσκειται στη χρήση των ιστορικών πηγών και στη γνώση των μεθόδων της ιστορίας. Η λέξη - κλειδί εδώ είναι «κριτική σκέψη» που κατ' αποκλειστικότητα επιδίδεται στην αποδόμηση της «γεγονοτολογικής ιστορίας της γενεαλογίας του έθνους», των «προσωπικοτήτων και των ήρώων που έδωσαν τη ζωή τους για τη σωτηρία του έθνους». Από εδώ προκύπτει, ως δημοκρατικό αίτημα προς τον μεταμοντέρνο ιστορικό, ή ένασκόληση με τους κοινούς ανθρώπους και την καθημερινή ζωή. Το ότι πολλοί κοινοί αρχικά άνθρωποι άνδειχθησαν σε ήρωες όταν οι περιστάσεις το άπαιτσαν, δεν αλλάζει τίποτα, έφ' όσον το ζητούμενο της προκείμενης περί δημοκρατίας αντίληψης είναι να αποκλείσει την άριστεία, ή όποια δημιουργεί θετικά προς μίμηση και ταύτισιν πρότυπα, που συμπυκνώνουν μέσα τους τις άρετες και τα πεπρωμένα μιάς συλλογικότητας, ενός λαού.

Πέραν αυτών ή έννοια της κριτικής ιστορικής σκέψεως έχει συντηρηθεί εδώ από τη μεταμοντέρνα θεώρηση. Αποκλείει, π.χ., την Φιλοσοφία της Ιστορίας ενός Dilthey, ή όποια βλέπει την ιστορία ως έρμηνευτική του παρελθόντος - με βάση την ένσυναισθητική κατανόηση - συντελεστική της εμπρόθετης διαμόρφωσης του μέλλοντος. Την ιστορία ως μέσο αυτογνωσίας και φρονιματισμού. Αποκλείει και την σχετική αντίληψη του Αλέξανδρου Δελμούζου που θέλει την ιστορία όχι να γίνεται, να έρχεται απ' έξω, αλλά να βγαίνει, να πηγάζει «από μέσα μας», «μέσα δηλαδή από την ελληνική συνείδηση και την ελληνική ψυχή». Και όμως σ' αυτές τις αντιλήψεις έδράζονταν, μέχρι την τωρινή νεοταξική αλλαγή παραδείγματος, τα αναλυτικά προγράμματα ιστορίας στα σχολεία της Ελλάδος.

Η κριτική αποδόμηση είναι ένα πριόνι που κόβει τα κλαδιά των άλλων, όχι αυτό πάνω στο οποίο κάθεται ή ίδια. Αποδομεί την έθνική συλλογική μνήμη για να την υποκαταστήσει από τοπικές ιστορίες, από την ιστορία του αθλητισμού, την ιστορία των γυναικών, των μειονοτήτων κ.λπ., οι όποιες όμως μεθοδολογικά δεν άμφισβητούνται. Ποιάς μπορεί να άποδείξει

ότι ή έννοια π.χ. του κοινωνικού φύλου (ιστορία των γυναικών) έδράζεται σε μιά ένυπαρκτη ταυτότητα, ενώ οι έννοιες «έθνος» (που αντίκειται στην «παγκοσμιοποίηση») και «κοινωνική τάξη» (που αντίκειται στον καπιταλισμό) είναι μύθοι; Η ότι το σχολείο όφείλει να προσχωρήσει στο μεταμοντέρνο πλαίσιο του «άξιακού σχετικισμού» και όχι να άντισταθεί διδάσκοντας την άρετή; Η ότι ο «πατριωτισμός του συντάγματος» θα λειτουργήσει καλύτερα σε ένα γεωγραφικό πεδίο διαβίωσης ξένων ανάμεσα τους έθνοτήτων απ' ό,τι ο έθνικός πατριωτισμός σε μία κοινότητα με κοινή γλώσσα, ιστορία και θρησκεία; Η ότι ή οικειοφοβία είναι προτιμότερη από την ξενοφοβία; Που και πώς έχουν γίνει οι υπερκείμενες παραδοχές αυτών που αναλαμβάνουν την ευθύνη της πολυπολιτισμικής μετάλλαξης του ελληνικού έθνους στο έπίπεδο της συνείδησης, αντικείμενο κριτικής εξέτασης δημόσιου διαλόγου; Τα ίδια ισχύουν για τη δημογραφική αλλοίωση του ελληνικού έθνους, μέσω λαθρομετανάστευσης και τους άπολογητές της. Εκτός και αν ο «άντιρατσισμός» άρκει ως κριτική άντιπαράθεση.

Το βιβλίο δικαιολογημένα έχει γίνει αντικείμενο άρνητικής κριτικής από ιδιώτες και οργανώσεις που έπισημαίνουν σειρά σημαντικών παραλείψεων παγκοίνως γνωστών ιστορικών γεγονότων και φυσιογνωμιών τα όποια άνήκουν στο κεκτημένο της κοινής ελληνικής ιστορικής μας συνείδησης. Πέραν αυτού, το βιβλίο έμπεριέχει έναν αριθμό έρμηνευτικών σχημάτων και λεκτικών διατυπώσεων που θέτουν εν άμφιβόλω ιστορικά δίκαια του Έλληνισμού, ιδιαίτερα άπέναντι στην Όθωμανική δεσποτεία - ή υπεράσπιση των όποιων από τους προγόνους μας νομιμοποιεί για τον δικό μας λαό σήμερα όπως και παλαιότερα το άισθημα της άξιοπρέπειας και υπερηφάνειας. Η ιστορία μας συγκροτεί την ιδιοπροσωπία μας και την ιδιότυπη συμβολή μας στον πλούτο της πολιτιστικής κληρονομιάς της ανθρωπότητας. Όπως κάθε λαός, οι Έλληνες υπερασπιζόμεθα το διαχρονικό μας πρόσωπο ως άναγκαία συνθήκη για τον ισότιμο διάλογο με άλλους λαούς και για τη δημοκρατία.

Γ' αυτούς τους λόγους είναι έπιβεβλημένη ή άμεση άπόσυρση του περί ουό λόγος βιβλίου Ιστορίας από τα ελληνικά σχολεία.

(Δημοσιεύτηκε στο περιοδικό «Ρεσάλτο» τ. 12)

ΜΝΗΜΕΙΟΝ ΑΓΝΩΣΤΟΥ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗ (Ο λόγος στον Υπουργό Πολιτισμού:)

Παρευρισκόμαστε με συγκίνηση σ' αποκαλυπτήρια του Μνημείου του Αγνώστου Καλλιτέχνη που πέτυχε με τα καλλιτεχνικά του εργαλεία Να μας χαρίσει δώρο δωρικό τους ψαχνούς του προβληματισμούς Να μας απογειώσει από σκέψεις επίπεδες σαν διαδρόμους προσγείωσης Να μας εισάγει σ' ένα ξυπνητό όνειρο, μαγικό μες στην ανίατη κοιμισμένη αυπνία μας Ν' αφυπνίσει και ερωτικά συνάπτοντάς μας συμβόλαιο σεξουαλικής παρενόχλησης Να μας χαμογελάσει κρυπτικά με το χαμόγελο της Τζοκόντας σμίγοντάς μας τα χείλη μιας αποσαφηνισμένης ασάφειας Να μας απαλλάξει από υποσχέσεις μίζερες σαν προγράμματα ευρωπαϊκά υποτιθέμενης ανάπτυξης της εμπορικής ανταγωνιστικότητας ή της επιχειρηματικής πρωτοβουλίας

Φωτογραφίζομαστε με συγκίνηση μπροστά στο Μνημείο του Αγνώστου Καλλιτέχνη όλες οι Αρχές αφού Καλλιτέχνες για φωτογράφιση δεν υπάρχουν - είναι Αγνοστοι.

Έλα, μνημειώδες Μνημείο, πόζαρε κι εσύ στο φακό σαν τις αροχομανείς μας άσπρες τρίχες που ποζάρουν τσιτωμένες στη μαύρη αντιδραστική βαφή.

Γιάννης Στρούμπας

Πουστιές του... Ιώβ κατά του Προμηθέα!

Είναι πιά να τρελαίνεσαι με όσα συμβαίνουν στή χώρα μας και κανείς δεν δίνει σημασία, σε ό,τι κι αν αναφέρονται. Ούτε καν στον χώρο της εκπαίδευσης. Τό χαρακτηριστικό παράδειγμα του σχολικού έγχειριδίου «Εκφραση - Έκθεση», τεύχος Γ (για την Γ' Λυκείου) που ακολουθεί, είναι παραπάνω από ευγλωττο.

Μέχρι τό 2005, στις σελίδες 228-229 του βιβλίου ύπηρχε ένα δισέλιδο άπόσπασμα από την μελέτη του R. Livingston «Τό Ελληνικό πνεύμα και ή σημασία του για μάς». Εκεί ο Άγγλος φιλόλογος συνέκρινε τον Προμηθέα με τον Ιώβ και κατέληγε, μεταξύ άλλων, στον κοινό τόπο «συνολικά ό Έβραϊός ύποτασσόταν στην παράδοση, ενώ ό Έλληνας είχε έμπιστοσύνη στον έαντό του και στον λόγο του». Συμπέρασμα στο όποιο καταλήγει και ό πιο άδαής άναγνώστης όταν άντιπαραβάλλει τους δύο άρχαιους πολιτισμούς και τό πνεύμα που διακρίνει τίς γραπτές τους παραδόσεις.

Έ, λοιπόν, έκτοτε τό βιβλίο κυκλοφορεί, δύο χρονίες τώρα, τό ίδιο ακριβώς, αλλά χωρίς τό συγκεκριμένο παράθεμα - και μόνο! Καμμία έξήγηση, κανένας διάλογος, καμμία άνακοίνωση. Μάλιστα οι τυφλοπόντικες - λογοκριτές της ελληνικής παιδείας ξέχασαν να άφαιρέσουν την σχετική παραπομπή προηγούμενης σελίδας

(225), ή όποια άναφέρεται κολακευτικά στο κείμενο που ακολουθούσε και ζητούσε να εργαστούν οι μαθητές επ' αυτού που τώρα πλέον έχει διαγραφεί!

Ποιάς

άποφάσισε κι εκτέλεσε την ιεροεξεταστική αυτή ενέργεια; Μπορεί να ήταν κάποιος από τον χώρο της Εκκλησίας, όπως πιθανολόγησε πρό διμήνου ή «Ελευθεροτυπία»; Καμμία Πρεσβεία μήπως; Ποιάς μπορεί να δώσει μια έξήγηση για μιά τέτοια πνευματοκτόνα λαθροχειρία; Πόσες άλλες τέτοιες βρωμοδουλειές έχουν γίνει σε σχολικά ή άλλα βιβλία, προληπτικά ή εκ των ύστερων; Ποιάς εν τέλει άποφασίζει στον χώρο της ελληνικής εκπαίδευσης;

Και καλά για τους ιθύνοντες, που μπορεί να είναι από πουλημένοι μέχρι τενεκέδες - οι άλλοι; Όλοι έμεις, δηλαδή; Τόση άποχαύνωση πιά!

Τό κομμάτι για τό Έλληνικό πνεύμα που έχει πλέον άπαλειφεί!

ΓΙΑ ΕΝΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΔΗΜΟΣΙΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ

... Ποια είναι η λογική στην οποία υπακούουν οι αλλαγές; Ασφαλώς, κινούνται στο ευρύτερο πολιτικό πλαίσιο του νεοφιλελευθερισμού και αποσκοπούν στο να αναδιαμορφώσουν το τοπίο της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης σύμφωνα με τους όρους της ελεύθερης αγοράς. Κι αυτό, αφορά τόσο το θεσμικό πλαίσιο λειτουργίας τους όσο και το περιεχόμενο της εκπαίδευσης, την γνώση που παράγεται και αναπαράγεται μέσα σ' αυτήν. Τα παραπάνω, όμως, γνωστά στους περισσότερους εντός κι εκτός των ακαδημαϊκών τειχών, δεν αρκούν για να αντιληφθούμε επαρκώς την κατάσταση και να εντοπίσουμε τους κινδύνους που ελλοχεύουν.

Ας είμαστε ξεκάθαροι. Το ελληνικό πανεπιστήμιο βρίσκεται σε κρίση, ούτως ή άλλως, με ή χωρίς τις ταχυδακτυλοουργίες των γιάπηδων - τεχνοκρατών της κυβέρνησης. Η τελευταία, αντιλαμβανόμενη αυτήν την πραγματικότητα, επιχειρεί μία έξοδο προς τα «δεξιά», προς την ελεύθερη αγορά. Στην προσπάθειά της συναντά αντιδράσεις, τόσο από τους φοιτητές όσο και από τους καθηγητές. Οι κινητοποιήσεις τους, όμως, παρόλο που επισημαίνουν τους πραγματικούς κινδύνους που ελλοχεύουν πίσω από τις νεοφιλελεύθερες αναδιαρθρώσεις, βρίσκονται ένα βήμα πίσω. Και τούτο συμβαίνει διότι αφ' ενός δεν θίγουν το περιεχόμενο της παρούσας κρίσης και αφετέρου δεν διαθέτουν κάποια πειστική εναλλακτική πρόταση για την υπέρβασή της. Τα κατώτερα λαϊκά στρώματα, όμως, αντιμετωπίζουν ήδη πρόβλημα με το πανεπιστήμιο ως έχει, διότι τα τελευταία χρόνια, οι δαπάνες των νοικοκυριών για την εκπαίδευση έχουν εκτοξευτεί στα ύψη - και πολλές από αυτές αφορούν το πανεπιστήμιο: δαπάνες για την εισαγωγή (φροντιστήρια) και δαπάνες για την φοίτηση (σίτιση, στέγαση κλπ). Η εικόνα του δημόσιου πανεπιστημίου έχει φθαρεί στην συνείδηση του κόσμου, και σ' αυτό το επίπεδο (στο γεγονός δηλαδή πως στην σημερινή του μορφή το πανεπιστήμιο είναι ήδη κρατικό-ιδιωτικό) οι κινητοποιήσεις δεν κατάφεραν ν' απαντήσουν. Όπως δεν έχουν καταφέρει ν' απαντήσουν και στις άλλες πτυχές της κρίσης του σημερινού πανεπιστημίου: στην εξάντληση του παλιού, κρατικοδιδαιτου μοντέλου, έτσι όπως εκφράζεται από την άνοδο συντεχνιών (καθηγητών και φοιτητών) που απομυζούν άμεσα και έμμεσα ό,τι παράγει και κυκλοφορεί στο πανεπιστήμιο (πτυχία, ερευνητικά προγράμματα, χρήματα, θέσεις, διασυνδέσεις και προβολή) στην άλογη μαζικοποίησή του, που έχει δημιουργήσει τμήματα δύο ταχυτήτων, μ' εκείνα της περιφέρειας να βουλιάζουν σ' ένα καθεστώς ασάφειας

γνωστικών αντικειμένων, υποβάθμισης και υποχρηματοδότησης: στην απουσία της σύνδεσής του με τις ανάγκες της κοινωνίας και της εθνικής οικονομίας: στην αμάθεια των απόφοιτών του, και τέλος, μα όχι ελάχιστα, την κρίση προτύπων παιδείας της ίδιας της κοινωνίας, η οποία εδώ και καιρό καλλιεργεί μία ατομικιστική, εργαλειώδη και άκρως ανταγωνιστική λογική.

Έχουμε να κάνουμε, δηλαδή, με μία διελκυστίδα. Απ' τη μία είμαστε αντιμέτωποι με μια επίθεση της αγοράς, που κοιτάει να προχωρήσει στη λογική των πανεπιστημίων - επιχειρήσεων, της υπερεξειδικεύσης, της παραγωγής υπερεξειδικευμένων αναλόβητων, δίχως κριτική σκέψη, ιστορική μνήμη, άποψη και γενική παιδεία. Από την άλλη, έχουμε να κάνουμε μ' ένα τρομακτικό αδιέξοδο που λειτουργεί σε βάρος της κοινωνίας και ιδιαίτερα των κατώτερων στρωμάτων. Και ο μόνος τρόπος να υπερβούμε αυτό το δίλημμα είναι να στηριχθούμε σε μία ολοκληρωμένη εναλλακτική πρόταση που να προφυλάσσει ταυτοχρόνως το πανεπιστήμιο από την αγορά, αλλά και να διαθέτει κι ένα θετικό όραμα παιδείας για ένα πραγματικά δημόσιο πανεπιστήμιο.

Μια εναλλακτική πρόταση

Τι σημαίνει, όμως, πραγματικά δημόσιο πανεπιστήμιο; Ένα τέτοιο πανεπιστήμιο δεν αναπαράγει τις συνθήκες της αγοράς, ούτε αποτελεί εργαλείο στα χέρια της, χωρίς από την άλλη πλευρά να βρίσκεται σε συνθήκες απόλυτου ιδρυματισμού, αποκομμένο από τα προβλήματα και τις ανάγκες της χώρας του. Ένα τέτοιο πανεπιστήμιο, παίζει ενεργό ρόλο στην προσπάθεια για την οραματική ανασυγκρότηση της κοινωνίας και την υπέρβαση των αδιεξόδων της. Κι αυτό για την ελληνική πραγματικότητα σημαίνει ιδρύματα που παράγουν τεχνολογία για την παραγωγική ανασυγκρότηση της οικονομίας, ώστε ν' απαντούν στον παρασπισμό που κυριαρχεί στην χώρα αλλά και στο πρόβλημα της ανεργίας.

Σημαίνει, επίσης, ιδρύματα που παράγουν πολίτες με υψηλή παιδεία, γιατί η εναλλακτική αντίληψη έχει κατανοήσει - σε αντίθεση με τους γιάπηδες τεχνοκράτες - ότι πολίτες με υψηλό επίπεδο και ευρύτητα γνώσεων, είναι από κάθε άποψη αποτελεσματικότεροι συμβάλλοντας ταυτοχρόνως στην υγεία και την πρόοδο της κοινωνίας: γιατί η υψηλή μόρφωση, εκ των πραγμάτων, σημαίνει λιγότερες πολιτικές και κοινωνικές ανισότητες.

Μπορεί κάτι τέτοιο να επιτευχθεί; Σ' αυτήν την ερώτηση λέμε ναι. Υπάρχουν εξ' άλλου ζωντανά παραδείγματα στο παρόν, που μπορούν να μας εμπνεύσουν. Ακόμα και τα εκπαιδευτικά συστήματα χωρών όπως οι Σκανδιναβικές παίζουν ενεργό ρόλο στη διαμόρφωση ενός εργατικού δυναμικού που στη συνέχεια διαμορφώνει την ίδια τη δομή της παραγωγής και όχι απλώς την αντανακλά παθητικά, όπως προτείνουν οι τυφλοί

παδοί της «σύνδεσης με την αγορά εργασίας». Ακόμα περισσότερο υπάρχει το παράδειγμα της Βενεζουέλας, όπου ξεκίνησε ένα πείραμα δημόσιου πανεπιστημίου που ξεπερνά τη λογική του κρατικοιδιωτικού, της υπεργραφειοκρατικοποίησης και των συντεχνιών. Οι αρχές είναι απλές:

- Υπάρχει μεγάλη πρόνοια στη μετάδοση της γενικής παιδείας, σε όλες τις σχολές, υπάρχουν «άζονες»

ιστορίας, φιλολογίας, πολιτικής επιστήμης και φιλοσοφίας, τις οποίες παρακολουθούν όλοι ανεξαιρέτως οι φοιτητές. Γιατί στόχος της εκπαίδευσης είναι η παραγωγή ολοκληρωμένων ανθρώπων, πολιτών που συμμετέχουν ενεργητικά στα κοινά, στο πλαίσιο της συμμετοχικής δημοκρατίας που λειτουργεί εκεί.

- Το πανεπιστήμιο έχει κοινοτικά χαρακτηριστικά. Αφ' ενός εξαρτά τα προγράμματα σπουδών και την έρευνά του από τις τοπικές και εθνικές ανάγκες σε επίπεδο κοινωνικό, οικονομικό, πολιτικό. Επίσης, δεν λειτουργεί σε καθεστώς πλήρους αυτονομίας από την υπόλοιπη κοινωνία. Η τελευταία συμμετέχει ποικιλοτρόπως στον σχεδιασμό των κατευθύνσεων του μέσα από συνδικαλιστικούς φορείς, την τοπική αυτοδιοίκηση και άλλες ενώσεις και κινήσεις πολιτών.

- Το πανεπιστήμιο είναι δεμένο με τις άλλες κοινωνικές δραστηριότητες και από μίαν άλλη άποψη: δίνει ιδιαίτερο βάρος τόσο στην πρακτική των φοιτητών του (που αφορά σχεδόν το 1/2 της εκπαιδευτικής διαδικασίας) όσο και στην μετεκπαίδευση εργαζομένων. Έτσι συχνά συναντάς εργαζόμενους στα αμφιθέατρα και φοιτητές σε χώρους δουλειάς, να ανταλλάσσουν εμπειρία και γνώσεις μεταξύ τους. Αυτή η μέθοδος επιτυγχάνει στην πράξη καλύτερη κατάρτιση και αποφεύγει τη διαμόρφωση ανθρώπων που παράγουν και αναπαράγουν στείρα την γνώση, δίχως καμία επαφή με το αντικείμενό τους.

Τέλος, πρόκειται για ένα πραγματικά δημόσιο πανεπιστήμιο που δίνει κίνητρα παρακολούθησης στα κατώτερα κοινωνικά στρώματα, παρέχει δωρεάν συγγράμματα, σίτιση και στέγαση, διαθέτει υποδομές, εργαστήρια, βιβλιοθήκες κλπ. Στη χώρα μας, μπορούν να γίνουν βήματα προς αυτήν την κατεύθυνση: Χρειάζεται να αυξηθούν οι πόροι για την τριτοβάθμια εκπαίδευση, ώστε αυτοί να προσεγγίζουν τον ευρωπαϊκό

μέσο όρο (πράγμα που θα σήμανε τουλάχιστον διπλασιασμό)* να καταρτισθεί ένα σύστημα αξιολόγησης που ν' αποσκοπεί στην βελτίωση των πιο υποβαθμισμένων ιδρυμάτων της περιφέρειας ώστε να έναν υψηλό μέσο όρο ποιότητας* να αναδιαρθρωθούν τα γνωστικά αντικείμενα στις σχολές εκείνες που είναι ασαφή* να γίνει μια συντονισμένη προσπάθεια (από κοινού με την κρατική στήριξη παραγωγικών επιχειρημάτων, συνεταιρισμών κλπ, στην οικονομία) να ευθυγραμμιστούν τα προγράμματα σπουδών με τις ανάγκες των τοπικών και της εθνικής οικονομίας, σε μια κατεύθυνση ανατροπής του παρασιτικού χαρακτήρα της χώρας* να καθιερωθούν άζονες γενικής παιδείας (ιστορία, φιλολογία, φιλοσοφία, κοινωνιολογία, πολιτική επιστήμη) για όλα τα τμήματα, σε μια προσπάθεια να καταπολεμηθεί η αμάθεια, το φαινόμενο υπερεξειδικευμένων -αναλόβητων και η μεταβολή των Ελλήνων σε ιδιώτες-καταναλωτές. Τέλος, σε ό,τι αφορά την πανεπιστημιακή διοίκηση, να εισαχθεί ο θεσμός της καθολικής ψηφοφορίας των φοιτητών, τουλάχιστον για την εκλογή πρυτάνεων αλλά και για την εκλογή των εκπροσώπων τους στην συνδιοίκηση, σε μια προσπάθεια να χτυπηθούν οι κλίκες καθηγητών και φοιτητών μεγαλοσυνδικαλιστών και οι πελατειακές σχέσεις.

Πριν απ' όλα, όμως, πρέπει να προκύψει μια αλλαγή στα μυαλά μας. Για τους κρατούντες, ο ρόλος της παιδείας είναι να αναπαράγει την υφιστάμενη κατάσταση και να προσαρμόζει τους νέους σ' αυτήν. Εδώ, όμως, η κοινωνία παραπαίει μέσα στον παρασιτισμό, στο αζιακό μηδέν, την πνευματική μιζέρια, την εξαχρείωση των ανθρώπων της σε χυδαίους και ανώνυμους καταναλωτές, δίχως παρελθόν και μέλλον. Και αναπόφευκτα, η λογική της προσαρμογής, δεν μπορεί παρά να «εκπαιδεύει» εμάς τους νέους, να επιβιώνουμε μέσα στις συνθήκες αυτής της εξαχρείωσης. Και όσο, λοιπόν, η παιδεία ακολουθεί αυτό το μονοπάτι, τέκνο αυτής της άρρωστης κοινωνίας θ' αποτελεί, και θα της μοιάζει. Γι' αυτό και η ανασυγκρότησή του, πρέπει να ξεκινά από μία ευρύτερη λογική αποκόλλησης μας από το τέλμα...

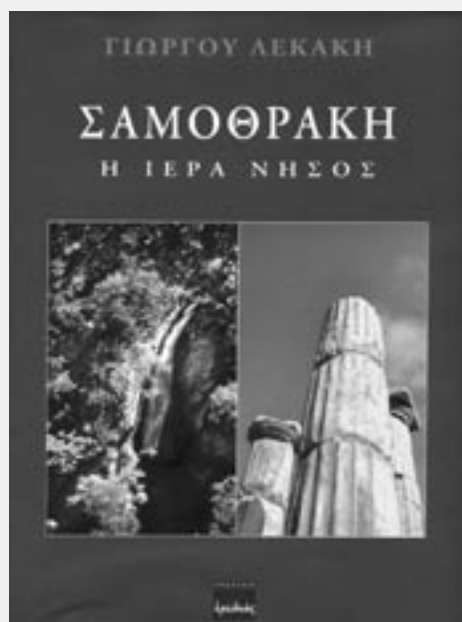
ΑΡΑΗΝ - ΡΗΞΗ

«Σαμοθράκη – Τερά Νήσος»

του Γιώργου Λεκάκη

Από τις εκδόσεις «Ερωδός» (τηλ. 2310-282.782) της Θεσσαλονίκης κυκλοφόρησε ένα πολυτελές λεύκωμα για τη νήσο Σαμοθράκη, με τίτλο «Σαμοθράκη - Τερά Νήσος». Το κείμενο και οι φωτογραφίες ανήκουν στον συγγραφέα και λαογράφο κ. Γιώργο Λεκάκη, ο οποίος μελέτησε τη «Δήλο του Βορείου Αιγαίου» επί πενταετία. Το λεύκωμα, το οποίο αποτελείται από 420 έγχρωμες σελίδες, διανθίζεται από περισσότερες από χίλιες φωτογραφίες. Όσον αφορά το κείμενο, εξετάζει την νήσο από την προκατακλυσμιαία εποχή έως το σήμερα, και από όλες τις απόψεις και πλευρές (οικονομική, περιηγητική, γεωμορφολογική, λαογραφική, κ.ά.).

Στά 26 κεφάλαια του θα βρείτε τα πάντα για την Σαμοθράκη, όπως έκταση, θέση, συγκοινωνία, πληθυσμό, έτυμολογία, γεωμορφολογία, κλίμα, ιστορία, λαογραφία, πλούτος - οικονομία (χλωρίδα, πανίδα, ορυκτά, πηγές, αιολική ενέργεια, πετρέλαιο, χαρτονομίσματα), και εν τέλει ταξιδιωτική περιήγηση ανά χωριό. Το βιβλίο κλείνει με ένα κεφάλαιο, αφιερωμένο στην νησίδα Ζουράφα, το βορειοδυτικότερο νησαίο έδαφος της σημερινής ελληνικής

έπικρατίας. Τέλος, το βιβλιοτεκμηριώνεται από 5 σελίδες βιβλιογραφία, ενώ σε όλο το κείμενο υπάρχουν περισσότερες από 700 υποσημειώσεις - παραπομπές!

Για ποιόν λόγο να διαβάσει και να εκτιμήσει κανείς αυτό το βιβλίο; Γιατί αναδεικνύει 20 μοναδικούς λόγους για τους οποίους πρέπει κανείς να επισκεφθεί την ιερά νήσο:

Το υψηλότερο όρος του Αιγαίου, το Σάος
Ο υψηλότερος καταρράκτης στην Ελλάδα, το Κρεμαστό Νερό, που πέφτει από ύψος 180 μ.

Ο πρώτος (πέτρινος) χάρτης του κόσμου
Η πρώτη αναφορά τιάρας στον κόσμο, την οποία έπηραν οι πάπες ως έμβλημά τους
Το πρώτο μεικτό ιερατείο στον κόσμο και το πρώτο ιερατείο που εξέσωσε τα δυο φύλα
Ο καρπός πραούστι

Η πρώτη μπάλλα, σύγχρονου τύπου, στον κόσμο

Η πρώτη σύλληψη της τριαδικότητας του Θείου. (Την πρώτη γραπτή σύλληψη της τριαδικότητας έχουμε από τον Φερεκύδη, από την Σύρο, διδάσκαλο του Πυθαγόρα: «Ζᾶς μὲν καὶ χρόνος ἦσαν ἄει καὶ χθονή»).

Η πρώτη χρήση της λέξεως «ἄναξ» για τὸν τοπικὸ ἄρχοντα

Τὸ μεγαλύτερο κυκλικὸ οἰκοδόμημα τῆς ἀρχαιότητος

Η πρώτη χρήση τοῦ μαγνήτη στὴν ἰατρικὴ (μαγνητοθεραπεία)

Η πρώτη θεοποίηση τῆς Τύχης

Η πρώτη παραγωγή μύρας

Η πρώτη ἐπεξεργασία δέρματος με στύψη

Η πρώτη ἐφεύρεση τοῦ νάρθηκος στὴν ἰατρικὴ

Η πρώτη ἐφεύρεση τοῦ ἵπικουῦ

Οἱ πρώτοι ἄγιοι του κόσμου

Η πρώτη ἐφεύρεση τοῦ σωσιβίου, ἀπὸ τὸν Δάρδανο

Η μεγαλύτερη ὑποβρύχια ἠλεκτρικὴ σύνδεση νησιῦ με στεριά στὴν Ελλάδα

Η ἀρχαιότερα σωζόμενη χριστιανικὴ ἐκκλησία στὸν κόσμο
Λεπτομέρειες στὶς σελίδες τοῦ βιβλίου.

Μπινιές

§

- Υπάρχει τό βουνίσιο τσάμικο, τό καμπίσιο...
- Καμπίσιο ποιό είναι;
- Αυτό πού σέφνεται.

§

- Δέν διαβάζω ποτέ ποιήματα.
- Σίγουρα δέν φταίνε αυτά!

§

Τό πού βάξεις τήν ψ...ή σου καί πού δίνεις τή δραχμή σου νά τό σκέφτεσαι. Η οικονομία είναι σοβαρή ἐπιστήμη.

§

Σιώπησε ὁ βάτραχος, πλήθυναν τά φίδια...

§

Πολιτισμός είναι νά δημιουργεῖς μέ τέχνη (βλ. παιδεία) πολίτες κι ὄχι καταναλωτές.

§

Τίς μπίζνες τίς ἔχουν γιά νά τούς γεμίζει τήν τσέπη καί τόν πολιτισμό γιά νά τούς γυαλίζει τήν αἴγλη. Βλέπε Μέγαρο, Γιάννα κι ἄλλα οὐτιδανᾶ. Ὑπάρχουν καί οἱ τοπικές ἀπομιμήσεις ὄλων αὐτῶν πού εἶναι ἀκομα πιό γελοῖες!

Δόν Σάντσο - VRiZΩ Ντου Γιακαμπόσο παύλα Βουλτσίδης SUMO FUNDO Μπαμπατζιάν

ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ Α ΛΑ ΤΟΥΡΚΙΑ

Καί ή Σουζούκι στην Τουρκία

Το μέλος της Σουζούκι Αλή Σαβτζι δήλωσε πώς με το "Σχέδιο Αναγέννηση" ή ιαπωνική εταιρία θα φτάσει στον μεγαλύτερο αριθμό πωλήσεων παγκοσμίως. Πρόσθεσε πώς ή Σουζούκι στα πλαίσια του στόχου της για 5% των πωλήσεων παγκοσμίως θα πραγματοποιήσει νέες επενδύσεις και πώς για αυτές πού θα γίνουν μετά το 2010 ή πιο πιθανή υποψήφια χώρα είναι ή Τουρκία.

(25-12-06, έφ. Χουριέτ)

Αυξήσεις...

Οί συνταξιούχοι των ταμείων SSK και Bag-Kur (TEBE και OGA) θα πάρουν από τον Ιανουάριο αύξηση 5%. Σύμφωνα με το Υπουργείο Εργασίας ή καλύτερη σύνταξη του μὲν πρώτου ταμείου θα είναι 527,16 τ.λ. (284 ευρώ) και του δεύτερου 457,20 τ.λ. (247 ευρώ). Αυτοί οί οποίοι υπάγονται στο Bag-Kur αλλά δούλευαν σαν αγρότες θα παίρνουν κατώτατη σύνταξη 277,37 τ.λ. (150 ευρώ)

(29-12-06, έφ. Χουριέτ)

Διανομή δεκάετερων

Χαός επικράτησε στο Κάρς κατά τη διανομή του βοηθήματος των 20 τ.λ. (10,8 ευρώ) στις 650 οικογένειες πού αδυνατούσαν να σφάξουν κουρμπάνι για το Μπαϊράμ. Ο δήμαρχος Ναϊφ Αλημπέιογλου δήλωσε πώς "τέτοια εικόνα ούτε στην Αφρική δεν υπάρχει". Την πρώτη μέρα του μπαϊραμιού είχαν μαζευτεί περί τα 650 άτομα από τις 6 τ.λ. πού ο δήμαρχος δήλωσε πώς όλοι θα πάρουν το βοήθημα και μάλιστα πώς στον τελευταίο θα δώσει 100 τ.λ. (54 ευρώ). Την κατάσταση χειρότερη ή προσπάθεια κάποιων γυναικών να παρακάμψουν τη σειρά πηδώντας μέσα στην αίθουσα από τα παράθυρα. Ο δήμαρχος δήλωσε: Οί άνθρωποι στην πόλη μας είναι πολύ φτωχοί. Κάθε μέρα έρχονται 500 άτομα πού ζητάνε δουλειά. Εκατοντάδες άλλοι ζητάνε βοήθημα ή φαγητό.

(3-1-07, έφ. Νετγκαζέτε)

Τουρκοϊσλαμικός εθνικισμός

Ο Έρντογάν επ' ευκαιρία του Μπαϊραμιού γέμισε κάθε δρόμο και σοκκάκι με άφισες του. Το πρόσωπο μπουστά στην ήμισέλινο με το άσπέρη αποτελεί μήνυμα ισχυρού "εθνικισμού". Το μήνυμα αυτό δείχνει πώς θα υπάρξει άνοδος του εθνικισμού και έτσι θα διεξαχθούν οί εκλογές. Ο Έρντογάν θα προσπαθήσει να προσποριστεί τις εθνικιστικές ψήφους πού φαίνεται να πηγαίνουν στο MHP και στο DYP. Άλλωστε δεν έχει να περιμένει τίποτε από τις ψήφους του CHP (Μπαϊκάλ). Ξέρι πώς άκομα και αν έκανε το κατά κεφαλήν εισόδημα 50.000 \$, ή χώρα πηρης μέλος της Ε.Ε. και με μηδενική ανεργία, πάλι δεν θα έπαιρνε ούτε ψήφο από εκείνους. Γιαντό ό Έρντογάν τρέχει πίσω από τον εθνικισμό. Αναρωτιέμαι όμως αν τόσος εθνικισμός θα είναι έπωφελής για ή χώρα.

(3-1-07, έφ. Σαμπάχ)

Αρμένικες πιέσεις

Μετά από την Ολλανδία και σ' άλλη χώρα Τουρκός βουλευτής πιέζεται από το αρμενικό λόμπι. Ο συνασπισμός πού κυβερνά την Γερμανία, και συγκεκριμένα ό βουλευτής Κόνραντ Φρόμ, απευθυνόμενος στην ήγεσία του PDS έκανε έκκληση να συνεφέρουν τον Τουρκο βουλευτή Κεσκίν. Ο Φρόμ δήλωσε: «Όποιος αρνείται την γενοκτονία του 1915 διαπράτει άσέβεια έναντι της μνήμης των 2 έκ. πού έχασαν ή ζωή τους. Εάν ένας βουλευτής αρνείται αυτό το έγκλημα, αυτό είναι ντροπή». Ο Κεσκίν είπε "τό να με πιέζουν να αναγνωρίσω γενοκτονία αποτελεί άτιμία, διαπιστώνω κακοβουλία και άντι τουρκισμό".

(3-1-07, έφ. Σαμπάχ)

M.K.

kyneg@otenet.gr

Αντιφωνήματα

Δέν φτάνει πού ρίξατε ή στρακαστρουκά σ' άφεντικά, φωνάζετε κι από πάνω για τό FBI και τίς κάμερες! Νά λέτε πάλι καλά πού δεν μās βάφτισαν Αλκάντα, νά μās βομβαρδίσουν κιόλας - βλέπε Σομαλία...

Μείζον θέμα έγινε ή πρωτοφανής στηρίξη του γαλλοεβραϊκού στοιχείου (CRIF κτλ) στην υποψηφιότητα Σαρκοζί. Έτσι άρχισαν νά λένε και για ήν άληθινή του (σύγγρα-εβραϊκή) ρίζα και (φιλοϊσραηλινή) πολιτική

10.000 Ισραηλινοί άγόρασαν τό 10% της έκτασης της Σελήνης πού πουλήθηκε από τό 2000 κι αναμένουν ήν ίδρυση βάσης της ΝΑΣΑ (τό 2020) για νά μωσχοπουλήσουν!

6% αυξήθηκε ό πληθυσμός των Έβραίων έποίκων στην Κατεχόμενη Δ. Όχθη (φτάνοντας τούς 268.379) σ' έναν χρόνο! Δέν φτάνει πού έγκληματούν, τό διαφημίζουν κιόλας!

Sunday Times: Πυρηνικό χτύπημα κατά του Ιράν σχεδιάζει ή συμμορία του Τέλ Αβίβ. TIME: Ανατροπή Άσαντ έτοιμάζει ό Μπούς. Όλα γράφονται αλλά ποιός άσχολεϊται...

Στίς πρώτες δηλώσεις του ό νέος γ.γ. του ΟΗΕ έπιδόκμασε τον άπαρχονισμό του Σαντάμ κι "άνησύχησε" (!) για ή Σομαλία. Δέν μās τά λέει καλά ό κυρ-Μούν...

Τούς τελευταίους μήνες κάπου 50 Αμερικανοί σερβοβοσνιακής καταγωγής συνελήφθησαν από ένόπλους της Έσωτερικής Ασφάλειας για «τίς άδειες παραμονής τους»: Έγραφαν πάνω «καταγωγή σερβική»...

Οί μαζικότεροι φορείς της Τουρκίας με ή συμπαραστάση τους στους άπεργούς πείνας των φυλακών, πέτυχαν ήν έπαναφορά του θέματος στη δημόσια άτζέντα!

Κι ενώ παγκοσμίως τό έλαιόλαδο σαρώνει,

ΠΑΡΑΓΚΕΣ

Λίγες σκέψεις σήμερα για ένα από τά έπίμαχα ζητήματα των ήμερών, δηλαδή ή συζήτηση για τό άρθρο 16 και ήν προοπτική της έν Ελλάδα ήδρυσης ιδιωτικών πανεπιστημίων. Προοπτική βεβαίως, ήν όποια και έμεις άποκηρύσσουμε, όχι όμως τόσο πολυ για τούς λόγους πού συνήθως προβάλλονται αυτές τίς ήμέρες από τούς έπαγγελματίες του συνδικαλιστικού μας Έζουράσκ Πάρκ ή τούς κομματικοδιαπύους εκπροσώπους του κατ' έμφημισμόν φοιτητικού κινήματος...

Τό πρόβλημα με άλλα λόγια δεν νομίζουμε ότι έγκειται τόσο στον συνταγματικό (έν μέρει) άποχαρακτηρισμό της Παιδείας από δημόσια και δωρεάν ή στο ότι έτσι θα μπούν ταξικοί φραγμοί στο άκαδημαϊκό όραμα των νεοελλήνων. Πατί κατ' άρχάς για ποιους ταξικούς φραγμούς μιλάμε, πού νά μὴν είναι ήδη πού πολλοί δεδομένο; Τά παιδιά δηλαδή των πλουσίων δεν ήταν πάντα σε πλεονεκτικότερη θέση όσον άφορά ήν πρόσβαση στην τριτοβάθμια εκπαίδευση και θα βρεθούν τώρα; Η μήπως ή πληρωμή διδάκτρων θα άποτελούσε πιά κάποιον τόσο έπιπρόσθετο άχθος για τον μέσο νεοέλληνα, πού ήδη πληρώνει ένα κάρο λεφτά για φροντιστήρια, ιδιαίτερα, γλώσσες, μουσικές και όλα τά συμπαραμαρτούντα; Κι επειδή πάλι πληρώνει όλα αυτά τά λεφτά, τό πρόβλημα δεν έγκειται τελικά ούτε στην θεσμική άφαιρηση από ή λέξη «παιδεία» των έπιθετικών προσδιορισμών «δημόσια» και «δωρεάν», από ή στιγμή πού έπί της ουσίας οί τελευταίοι ούτως ή άλλως άποτελούν άριδηλη φενάκη. Πατί μπορεί τυπικά ή εκπαίδευση να είναι δημόσια και δωρεάν, όμως όλα τά προαναφερθέντα περιφέροντα και ιδιωτικά είναι και πανάκριβα και φυσικά δυστυχώς έδώ και πολυ πλέον καιρό έντελώς αναπόδραστα. Από ή στιγμή λοιπόν πού έτσι έχουν τά πράγματα και έτσι ακριβώς θα έξακολουθήσουν να έχουν (καθώς έκ των άνω ούδεις έπιθυμει να άλλαξουν και έν των κάτω ούδεμία σοβαρή αντίδραση φαίνεται ικανή να άναπτυχθεί), δεν υπάρχει ουσιαστικός λόγος να

στην Ελλάδα και ή παραγωγή μειώθηκε 12% και ή ΕΛΑΙΣ κινδυνεύει απ' ή διαχείριση της (πολυεθνικής) ιδιοκτητήτριας Unilever. Μπανανία ά λα Γκρέκ.

Άλλο, άπολύτως συναφές: Τή στιγμή πού οί Έλληνες έφοπλιστές κυριαρχούν διεθνώς, ή Ψωροκόστανα ψάχνει πού να ξεπουλήσει τά λιμάνια της: Σέ Κινέζους, Έλβετους, Άραβες, Έβραίους, Δανούς, Γάλλους...

Μόνο οί Έλληνέζοι έχουν άποκλειστεί. Κι αν καταδεχτεί κάποιος να μās άγοράσει (βλ. και Όλυμπιακή Αεροπορία) άνοίγουμε και σαμπάνιες. Τέτοια έθνική πολιτική!

Ίδρύεται τελικά ή Αγροφυλακή, με τούς έπιτυχόντες του «διαγωνισμού» του 1993 (μ.Χ). Προηγούντο βέβαια εκείνοι του 1893 αλλά δεν προτιμήθηκαν για τεχνικούς λόγους

Διεργήγνε τά ίμάτιά του ό υίός Κεδίκογλου στην όθόνη; Ναι, ύπρηρέτησε ως φαντάρος στο Παρίσι αλλά δεν ήταν ρουσφέτι. Τον τσάκισαν οί ευθύνες, δεν ξερετε έσεις

Δηλαδή ό ίδιος έκλιπαρούσε, "στείλτε με στην Παταγή, στην Κορνοφωλία, στον Λαγό", τίποτε αυτοί. Τον έστειλαν άδιάβαστο στο Καρτιέ Λατέν.

Μπράβο, μπράβο, σύντροφοι, πολυ ώραία ή έπιχειρημα-τολογία ύπέρ της δωρεάν δημόσιας Παιδείας. Ξέρετε και καμμία χώρα να ήν παρέχει;

Πετυχημένη ή έγχείρηση Μητσοτάκη τόσο τό Ωνάσειο, ως κτίριο και ως ίδρυμα, όσο και οί γιατροί, οί νοσηλευτές και οί νοσηλεύόμενοι χαίρουν άκρας υγείας.

Μπήκαν λοιπόν κι οί Βούλγαροι στην ΕΕ, θυσιάζοντας (μεταξύ άλλων και) 2 αντίδραστήρες του Κοζλοντού πού οί δυτικοί τούς έκριναν "άνασφαλείς"

ύποκρινόμαστε ή να προβαίνουμε σε βλακώδεις στρουθοκαμηλισμούς. Άς έπικεντρωθούμε καλύτερα στο κύριος ζήτούμενο, πού είναι ή ποιότητα της παρεχόμενης γνώσης. Και δυστυχώς εκεί είναι πού έντοπίζουμε κυρίως τό πρόβλημα.

Και τό έντοπίζουμε εκεί, ξεκαθαρίζοντας κατ' άρχάς ότι με βάση τά σημερινά δεδομένα δεν πιστεύουμε στην οιαδήποτε πιθανότητα πραγματικής βελτίωσης της ύπάρχουσας άλλοπρόσας και έκτρωματικής δημόσιας παιδείας. Άφ' ένός οί δυο πρώτες βαθμίδες, πού έλέγχονται πλήρως από ήν κρατική πολιτική, είναι βέβαιο ότι θα συνεχίσουν να πορεύονται δίχως έρκα και σκοπό, ύποκειμενες στην (προφανή) για μās - κι άς φαντάζει θεωρία συνωμοσίας για κάποιους άλλους) έπιθυμία των κυβερνήσεων για ήν παραγωγή άποπροσανατολισμένων, κατ' ουσίαν άγραμμάτων και συνεπώς έλέγγμων μαζών, ενώ άφ' έτέρου στην τρίτη βαθμίδα ό,τι καταστροφικό δεν μπορεί να κάνει τό κράτος, άναπληρώνεται έπαρκώς από τίς άτελείωτες άκαδημαϊκές μίζοσυμμορίες πού λυμαινονται τίς περισσότερες σχολές και φυσικά μόνο για ήν προαγωγή της έρευνας και της γνώσης δεν κόπτονται (ως προδήλως λ.χ. δεκνύει και τό φαινόν παράδειγμα της ήμετέρας δημοκρατίου άνθυποχωματερής). Συνεπώς, ίσως και να μὴν έπρεπε να έχουμε ιδιαίτερο πρόβλημα με τό να ίδρυθούν στην Ελλάδα και μερικά ιδιωτικά πανεπιστήμια, άρκει να ήταν πραγματικής κλάσης, γιατί έτσι θα προσέφεραν μία έναλλακτική (έστο και έπί πληρωμή) σοβαρή εκπαιδευτική λύση δίπλα στις έλάχιστες καλές κρατικές σχολές πού ύπάρχουν αυτή ή στιγμή στη χώρα, και άφ' έτέρου θα άνάγκαζαν και τίς άπειράριθμες λοιπές γελοίες και τρισάθλιες παράγκες ή να κλείσουν ή να προβούν έπιτέλους σε ουσιαστική άπόπειρα άναδόμησης προκειμένου να άντέξουν στον άνταγωνισμό. Και έννοομε βεβαίως πλέον τον άνταγωνισμό στην έπιστημονική έρευνα και όχι στη διαφθορά, ή μίζα και ήν άρπαχτή.

Άν έπομένως έχουμε ένστάσεις για τά ιδιωτικά πανεπιστήμια, είναι στην πραγματικότητα κυρίως για άλλο λόγο: επειδή άπλούστατα ξέρουμε καλά τον τόπο στον όποιο ζούμε και

Πάντως θαρρώ πώς μάλλον εκρίθησαν "άσύμφοροι" (για τούς δυτικούς). Τώρα πού ή Ζήμεις μπήκε στην κατασκευή του νέου άντιδραστήρα, μάλλον έστρωσαν όλα.

Καλή ή συναίνεση στα δημοτικά και νομαρχιακά συμβούλια αλλά έχει κι άλλες άναγνώσεις - καθώς πέρα από τίς παρατάξεις και τίς ίσοροπίες τους ύπάρχει και ό λαός

Ο Ξάνθος Παντελεήμων κάνει τίς έπαφές της Τεράς Συνόδου με τούς μουσουλμάνους (μετανάστες) των Αθηνών. Σωστή έπιλογή πού είθε να άποδώσει καρπούς για όλους

Μία νέα επένδυση πήγε να γίνει στην ΒΙΠΕ Κομοτηνης και ή Περιφέρεια κινείται σε slow motion. Νά ναι ή συνήθης γραφειοκρατία ή... τίποτε άλλα, έξ' ίσου συνήθη;

Η Καραχασάν να σκίζεται (και παρασκηνακά!) για τον τουρκισμό, πάει πολυ! Ρέ σύντροφοι, τί ήν άναδείξατε; Είχατε ξεμείνει από κεμαλιστές; Θα ήν μαζέψει κανείς;

Θυμάστε πού γράφαμε για ήν εκδρομή των μειονοτικών παρασχολείων (Κοράν Κουρσού) στην Καλλιπολη με έπισκέψεις μονάχα σε πολεμικά πλοία, μουσειά, ήρωα κλπ;

Έ, φέτος τά Χριστούγεννα, μαθητές των μειονοτικών σχολείων πήγαν (μέσω Συμβουλευτικής Έπιτροπής) στην Πόλη κι έπισκέφθηκαν μόνο ένα Μουσείο. Τό πολεμικό.

Δικαιώνονται οί θιασώτες της έλληνοβουλγαρικής όδικής σύνδεσης; Ήρθαν τά πρώτα ευρώ Βούλγαρων τουριστών. Θα μου πείτε "μά ήταν πλαστά και τούς συνέλαβαν"... Έ, κάθε άρχη και δύσκολα, ρέ μίζερο!

Είναι δυνατόν ό πρώην δήμαρχος θρακικής πρωτεύουσας να έγινε σύμβουλος Τύπου άλλου, έλάσσονος δήμου στον νομό; Τόσο χαμηλά ή τόση άπόγνωση;

Ποιές είναι οί άνησυχίες των Έβριτών χωρικών από τό πεδίο βολής πού μνημονεύει ό Γ. Ντόλιος στη Βουλή; Μιλάμε για βλήματα άπεμπλουτισμένου ούρανίου;

είμαστε συνεπώς περίπου σίγουροι ότι θα συμβεί και έδώ, ότι και με τά ιδιωτικά κανάλια, πού υπετίθητο ότι θα έφερναν πλουραλισμό και ποιότητα στα τηλεοπτικά μας δρώμενα και πριν άλέκτορα φωνήσαι, μās κατάντησαν να άναπολύμε (και δη μετά λάνγων έρωτικών στεναγμών) τίς έποχές της ΥΝΕΔ. Έπειδή έπίσης είμαστε περίπου σίγουροι για τά κεντρικά σπουδών και τά κολλεγιακά της πυρκαγιάς πού έν μία νυκτι θα άναβαπτιστούν σε πανεπιστήμια αναλόγως πρὸς τίς άκρες του κάθε Άρχιμζόπουλου ή τίς προσβάσεις του έκασταχού λαδοτυρεκπαιδεμόρου στα παράκεντρα έξουσίας. Έπειδή άκόμη αυτές τίς λεκτικές πομφόλυγες περί του «μη κερδοσκοπικού χαρακτήρα» των έν λόγω ιδρυμάτων τίς άκούμε έξοκληρου βερεσέ. Έπειδή με άλλα λόγια δεν χρειαζόμαστε και νέα, φέροντα πανεπιστημιακή ταμπέλα, πανάθλια ιδιωτικά μαγαζάκια, όπου έστα άπλούστατα ή δευτέρα πλάνη χείρων της πρώτης. Τά ήδη ύπάρχοντα άντίστοιχα κρατικά μās φτάνουν και μās περισσεύουν...

Έννοείται όμως βεβαίως ότι οί δικές μας ένστάσεις ούδεμία σημασία έχουν έν τέλει. Η πραγματικότητα είναι πού μετράει και αυτή δεν προμηνύεται καθόλου ευόωνη, άφ' ένός με μία ιδιωτική εκπαίδευση πού θα είναι περίπου όπως ήν περιγράψαμε (ίσως και με λίγες εξαίρέσεις, πού άπλως φυσικά θα έπιβεβαιώνουν τον κανόνα) και άφ' έτέρου με μία δημόσια εκπαίδευση πού θα διολισθαίνει συνεχώς και πού θεωρητικά θα έχει έλπίδες αναβάθμισης, μόνο αν ύπάρξουν μία μέρα μαζικές και σαρωτικές αντίδρασεις απ' όλους μας. Έπειδή όμως (από ή μία) οί τελευταίες προϋποθέτουν ήν άρση της βλακώδους μας ιδιωτείας και ήν άφύπνιση από τον βαθύ λήθαργο του άτομικού μας μικρόκοσμου και έπειδή (από ήν άλλη) αυτό πού διαβάζετε είναι άσφαλώς ένα κείμενο προβληματισμού και όχι έπιστημονικής φαντασίας, μοιραία σας άφήνω έδώ, έν τω μέσω της νυκτός, χωρίς καμμία άλλη ρομαντική και χαζοχαρούμενη σκέψη για κάποιο ύποθετικό ζήμερωμα. Κυρίες και κύριοι, καλή νύχτα...

Ο ΕΞ ΑΠΟΒΛΗΤΩΝ